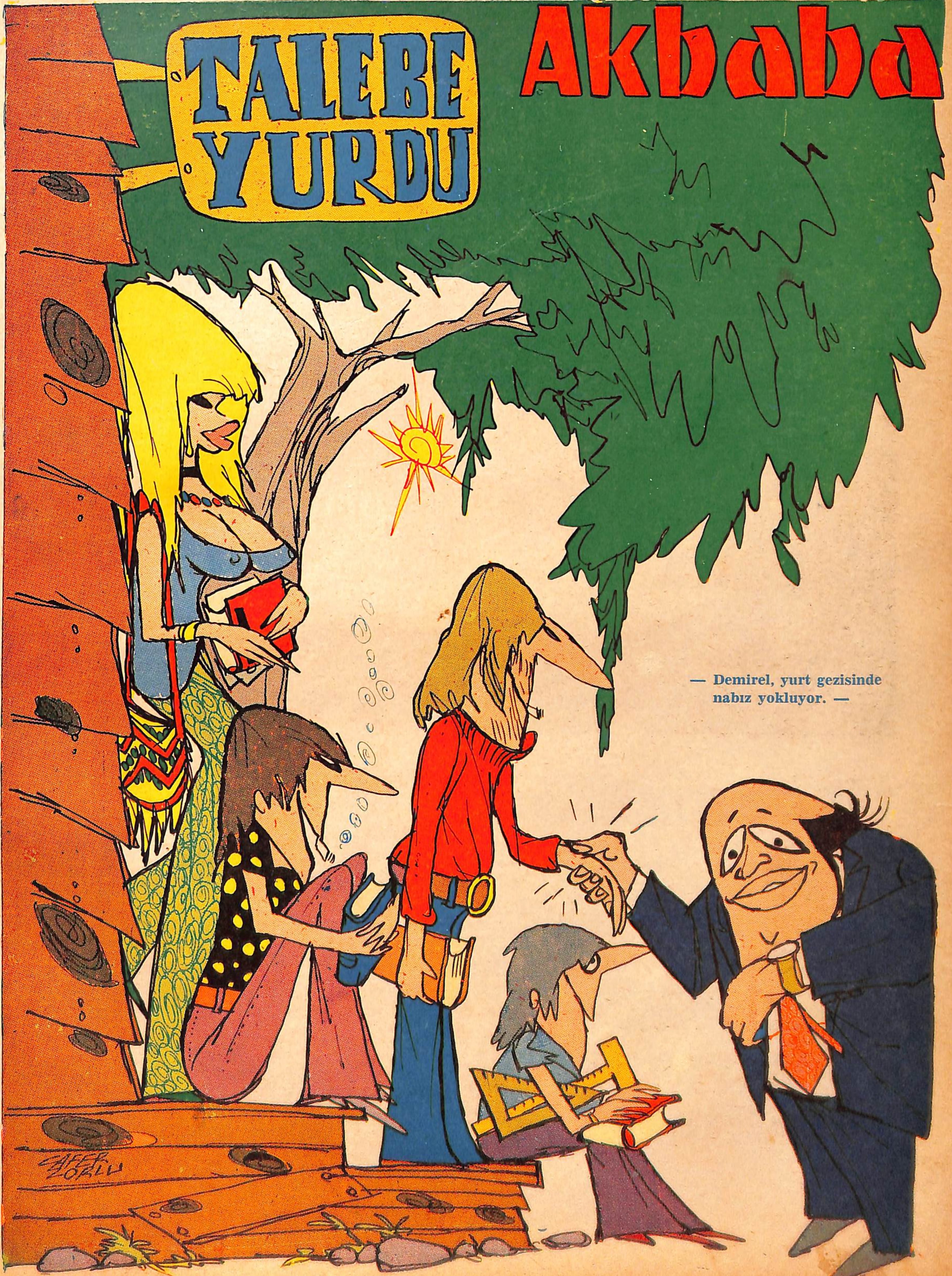
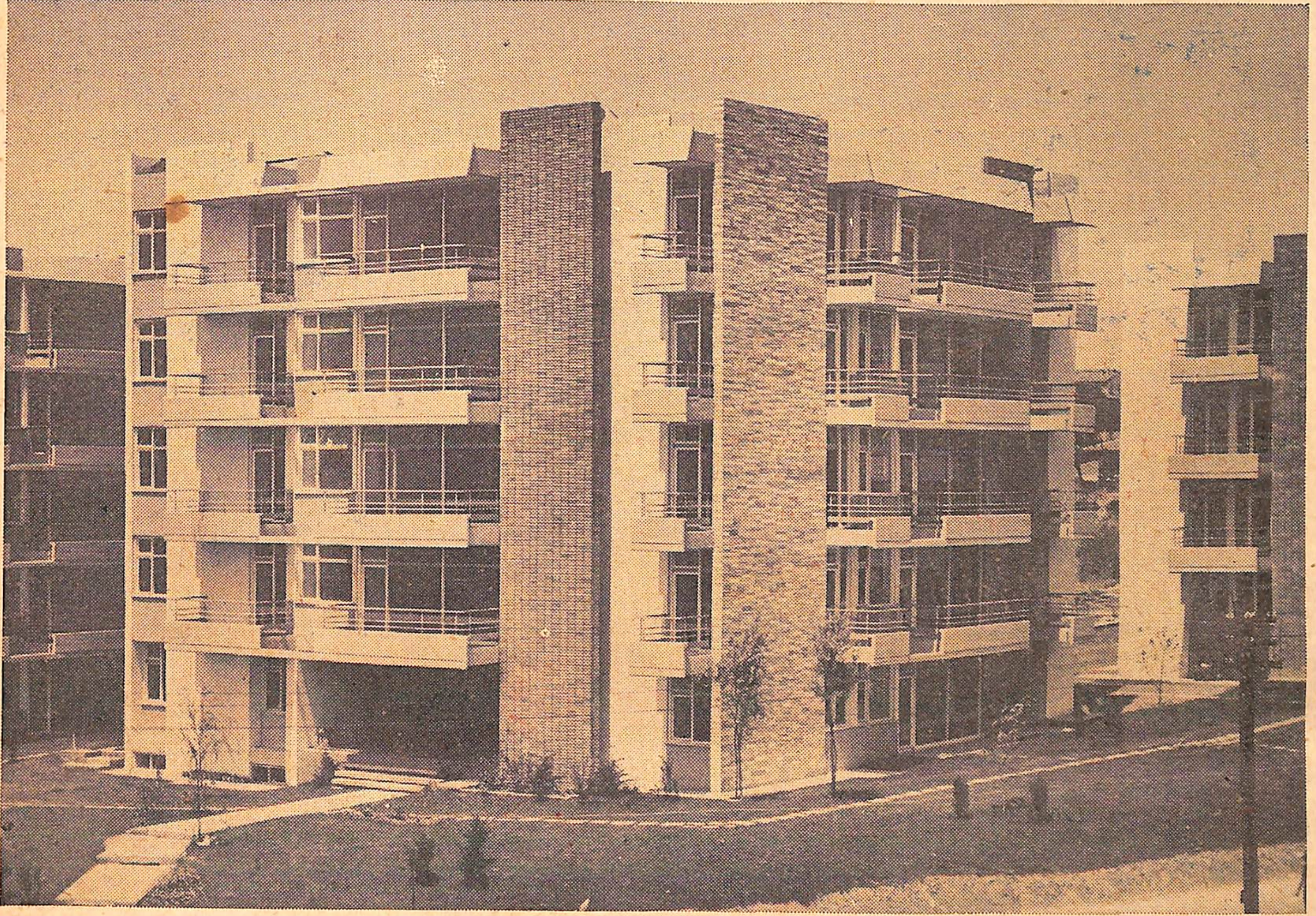

— Demirel, yurt gezisinde nabız yokluyor. —

Bu şahane apartman dairelerine sahip olmak için

SON FIRSAT

işte size 40 APARTMAN DAİRESİ

Bu Apartmanlar, İstanbul'da, Küçükyalı'dadır. Adalara nazır, denize ve İstanbul-Ankara asfaltına çok yakındır. Fuel-oil kaloriferlidir. Her dairede şömineli bir salon, balkonlar, gömme dolaplı 2 yatak odası, renkli fayans tezgâhlı geniş, aydınlık mutfak ve şofbenli lüks gömme banyo vardır. Yerler marley döşelidir. Duvarlar plâstik badanalıdır. Dairelerin Bankaya maliyeti 100.000 liradır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

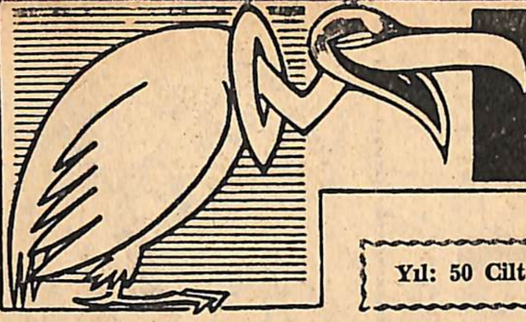
Bu çekilişte ayrıca:

40 ADET **100.000** LİRA
80 ADET **25.000** LİRA
200 ADET **10.000** Liralık Tahvil
400 ADET **5.000** LİRA
800 ADET **1.000** LİRA
VE **20 000** TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

Kazanmak için tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar İş Bankasında toplayınız

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 2599 — 141)

Akbaba

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 41 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 27 Eylûl 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

KARIŞANLAR

REŞAT Nuri Güntekin'in «İstiklâl» adlı tek perdelik bir oyunu vardır. Bu oyunun kahramanı olan idam mahkûmu, yabancı bir devletin işe karışmasıyla son anda ölümden kurtulma imkânına kavuşur, ama böyle bir durumun ulusal bağımsızlığımızı zedeleyeceği düşüncesiyle yabancıların yardımını geri çevirip idamı tercih eder.

Hayli melodramatik, profesyonel tiyatrolardan çok okul temsillerinin havasına uygun, inandırıcı biçimde sahnelenmesi güç bir oyundur «İstiklâl». Ama son yüzelli yıl içinde bağımsızlığımız öyle tehlikeler geçirmiş, öyle yaralar almıştır ki, ülkücülükten en uzak Türk vatandaşı bile o oyun kahramanının davranışına büsbütün omuz silkip «Vay enayi vay!» diyemez.

Ulusal onurumuzun üstüne titremekte her halde kimseden geri kalmayan Türk basın mensupları, son haftalarda biraz «İstiklâl» oyunu kahramanının durumunu andıran bir seçimle karşılaştılar. İstanbul'da toplanan bir uluslararası gazetecilik kongresi dolayısiyle yabancılar Türk basınını Türk hükûmetine karşı koruyan bir tutum içine girmişlerdi. Türk basınının bu desteği sevinçle kabullenmesi mi, yoksa bağımsızlığımıza bir yabancı müdahalesi diye öfkeyle reddetmesi mi gerekirdi?

Böyle duygu potansiyeli yüksek sorunlar tartışılırken kamuoyunun hassas noktaları kurcalanarak konunun istenilen yöne çekilmesi kolaydır. Bu sefer de bazı politikacılarımız hepimizin ulusal bağımsızlık tutkumuzdan yararlanarak yabancı gazetecilerin eleştirilerine karşı o türlü duygularımızı çıkarmaya çalışmakta gecikmediler:

Ne karışıyorlardı efendim yabancılar bizim iç işlerimize? Türkiye'de Batı'dakilerden hiç de geri kalmayan bir Anayasa yürürlükteydi. Birtakım gazeteciler hapse atılmışsa, bu iş bağımsız yargı organlarının kararıyla yapılmıştı. Yâni bir insan gazetecidir diye ona buna hakaret etmesine göz mü yumulacaktı? Besbelli Türkiye'ye düşmanlık etmekteydiler bu peşin yargılı yabancılar!

İlk bakışta insana hiç de haksız görünmeyebilir bu öfkeli tepki. Ama duyguları böylesine kurcalayan sözleri bir kimyager soğukkanlılığıyla mantık süzgeçinden geçirip gerçeklerin terazisine vurmakta yarar vardır. O zaman bir Türk'ün ulusal bağımsızlık ülküsünü kendi kişisel çıkarının üstünde tutması ile, basınımızın yazı özgürlüğü konusuna yabancı meslekdaşlar tarafından gösterilen ilgiyi nasıl karşılayacağı sorusu arasında önemli farklar olduğunu görürüz.

Bir kere bize «karışan» yabancılar devlet temsilcileri değil, gazetecilerdir. «Karışma» olayı da herhangi bir baskı yapmak yahut devlet gücü kullanmak söz konusu olmaksızın eleştiriler ileri sürmektir sadece.

Konu ise artık hiçbir ülkenin iç işi sayılmayan, her bölümü biribiriyle sıkı sıkıya bağlantılı 1972 dünyasında bütün insanlığın ortak sorumluluklarından biri diye tanımlanan basın özgürlüğüdür.

Yâni biz burada sözgelişi Fransa'da bir gazeteciye yapılan haksızlığı eleştirdiğimiz takdirde o ülkenin iç işlerine ne kadar karışmış sayılırsak, Türkiye'de gazetecilerin hapse atılmasına karşı çıkan yabancı meslekdaşlarımız da bizim işlerimize o ölçüde «müdahale» etmiş olmaktadırlar.

Eleştirilerin haklı mı, haksız mı olduğuna gelince...

Hiçbir Türk ya da yabancı gazeteci Anayasamızı kusurlu bulmakta değildir ki onun savunulması gereksin. Elbette bizim Anayasamız Batı'dakiler kadar iyi, hattâ —daha yeni olduğu için— onlardan üstündür bazı noktalarda. Türkiye'de basın özgürlüğünü zedeleyen uygulamalar Anayasaya değil, birtakım miyadı dolmuş yasa yargılarına ve boşluklara dayanmaktadır.

Bir tek örnek verelim:

Bugün yurdumuz cezaevlerinde yatan gazetecilerden bazıları kendi yazdıkları değil, patronlarının kaleme aldıkları yazılardan hüküm giymişlerdir. Böylece, yazıyı yazan kişiler keyif ve refah içinde yaşamaktayken, patronuna karşı belki aşırı uysallık göstermiş olmaktan başka suçu bulunmayan emekçiler yıllar yılı çile doldurmaktadırlar.

Kaldı ki, hüküm konusu olan «hakaret» gibi suçların da sınırları pek belirsizdir. Eleştiri nerede biter, hakaret nerede başlar? Yasalarımızda çok karışık ve çelişiktir öyle noktalardaki yargılar.

Herhalde basın suçlarında hapis konusunu aradan çıkarmak ve emekçiler kadar işverenleri de sorumlu kılmak için para cezalarına öncelik vermenin doğru olacağını hükûmet sözcüleri kabul etmekte, ama durumun incelendiğinin tekrarlanması ötesinde bir türlü çözüme gidilmemektedir.

Hal böyle iken yurdumuzda toplanan bir uluslararası basın kongresinde birtakım eleştiriler yapılmış olmasının ulusal bağımsızlığımıza saygısızlık diye öfkeyle karşılanmasını ciddiye almak güçtür.

Sokaklarımızda «Şehri kirletmeyelim, turist temizlikten hoşlanır» kabilinden öğüt levhaları doludur. Kültürümüzü, politikamızı, ekonomimizi yabancıların ölçülerine göre ayarlamamız gereği en yetkili ağızlardan her gün tekrarlanır.

İşe geldiği zaman yabancı etkisi çağdaş uygarlığa erişme yolunda bir nimettir de, kodesteki gazetecilere el uzatıldığı zaman mı emperyalist küstahlık oluyor?

Lûtfen güldürmeyin bizi!

AKBABA

Yazısız

“ARANIYOR„ Yarışmasında kazananlar
GELECEK SAYIMIZDA

Sayın okurlarımızın katıldıkları «ARANIYOR» Yarışması sonuçlanmıştır.
Doğru cevap verenler arasında noter huzurunda çekilecek kura sonucu çeşitli para ikramiyelerini kazanacak okurlarımızın adlarını gelecek hafta yayımlayacağız.

GELECEK SAYIMIZI BEKLEYİNİZ

— Demirel bütün yurdu dolaşıyor. —

DEMİR AYAK!

Keratayı Ben de Severim!

— Melen, Bütçede açık var!» dedi. —

CEBİMDEKİ son yediyüz elli kuruşu avucuma dökmüş:

— Bununla iki yüz elli gram kıyma mı alsam, yoksa bir kilo taze fasulyeyi koltuğumun altına sıkıştırıp evin yolunu mu tutsam? diye kendimle sıkı bir pazarlığa giriştiğim sırada:

— Hiç bu kadar düşünceli görmemiştim seni, diyerek sarıldı boynuma. O ne surat birader, Karadenizde gemilerin mi battı?

Gemilerim batmamıştı ama, ay başında karşılaşıp yemeğe dâvet ettiğim hatırı sayılır bir dost, ayın bitmesine iki gün kala:

— Parlak bir iş teklifiyle birlikte bu akşam yemeğe geliyoruz, diye haber yollamıştı.

Haydi gel de düşünme bakalım! Arada samimiyet olsa, kolay. Demlersin çayı, sıralarsın önüne kahvaltılığı, Allah ne verdiyse bir yandan tıkınır, bir yandan konuşursun. Ama şimdi öyle mi ya? Üstelik sentin yerlisi de değilsin ki... Al alacağını, bir kısmını cebinden kat, bir kısmını esnafa tak, güle söyleye konuğunu ağırlamaya bak!

Bütün bu açıklamalardan sonra bizim arkadaşın:

— Dertlendiğin buysa kolay birader, borç yiyen kesesinden yer. Al şu elliliği, gör işini, iki gün sonra ödersin, diyerek cüzdana davranmasını beklerken:

— Eeee, ne bu surat öyleyse? demez mi! Parlak bir iş teklifiyle gelen misafir, kısmetiyle geliyor demektir. Sevinsene.

— Sevinmesine seviniyorum da, ne yedireceğimi düşünüyorum.

Eh, nedenini sorardı artık. O sorunca da, «Bütün param bu» deyip avucumdaki bozuklukları gösteriverdim.

— Hımmm, diyerek başladı başını kaşımaya. Konuk ağırlayacak bir insan için gerçekten önemli bir sorundur masa hazırlamak. Hangi yemekleri sevdiğini biliyor musun?

Ulan, para yok, para!... Sevdiği yemekleri bilsen, paran olmadıktan sonra elinden ne gelir be!

— Bilmem, son yemeği onbeş yıl önce birlikte yemiştik. Dolma yapalım deseeem, kıymanın yanına biber de ister. Suyu bolca bir sebze yapalım, yanına bir de pilâv deseeem...

— Çok ayıp olur, diyerek lâfı ağzımda bıraktı.

— Kavun karpuz, peynir zeytin deseeem...

— İş teklifiyle gelen bir insana karşı, kabalıkların en büyüğü olur!

— Patlıcan - biber kızartalım deseeem...

— Saygısızlık olur!

Ulan akıl vereceğine nedenini sorsana, «Kıyma alsak, bibere para kalmıyor, sebze alsak, ekmeğe...» diyelim...

— Sahile inip yarım kilo istavrit alsam...

— Ya misafirin balık sevmiyorsa?...

— Öyle ama...

— Aması maması yok! Konuk ağırlamak başlı başına bir sanattır. En iyisi gidin bir gazinoya, donat en kralından bir masa diyeceğim ama...

«Ama» dan sonra «Belki paran yetmez» gelecekti garanti. Zevkten dörtköşe, sordum:

— Ama?...

— Evde yaratılan samimi havanın etkisi, konuğun üzerinde daha başka olur. Kaç kişilik bir aile bu gelecek olan?

— Galiba üç...

— Üç de siz, eder altı... Hiçbir şey aklına gemiyorsa gir bir kasaba, yaptır bir kilo köftelik kıyma, bir kilo karışık ızgaralık; uğra mezeciye sardır bir büyük rakı; bir kaç çeşit mezelik çerez...

— Vallahi iyi akıl! Bırak pantalonu gömleği...

Bu teresin halimizden anlayacağı yoktu. Avucumdaki bozuklukları şakırdatarak fazla yorulmaması için masanın donatılmasında yardımına koştum:

— Havyar, karides, istakoz falan... İyi eğlenceler dileyip, yanımdan ayrılırken cevap verdi:

— Yoo, o zaman resmî bir havaya bürünür sofra. Sen söylediklerimi yap, yeter.

Arkasından küfürü basarken dönüp, sordu:

— Haa, kim bu gelecek arkadaş, ben tanıyor muyum?

Tanırdı elbet. Benim dostum olduğu kadar, beni tanıyanlardan çoğunun yakın arkadaşıydı.

— Hüseyin... Çilli Hüseyin derdik hani?...

Bizimki:

— Deme yahu! diye bir bağırış bağırsın, caddenin tüm kalabalığı dönüp bize baktı! Çilli Hüseyin ha! Dur namussuza bir sürpriz yapayım. Büyüğün yanına bir de küçük şişe ekle sen, tamam mı? Geleceğimi duymasın ama... Yemeğin ortasında bir baskın vereyim de, şaşsın kerata!

«Aman, sen bâri halimden anla da, yemeğe gelme» demek için döndüm ki, ohoo, çoktan kayıplara karışmış!

Dert birken, çıktı mı ikiye! Elindeki yedibuçuk lirayı çorbaya yatırsan, dokuz boğaza yetmez! Ekmeğe yatırsan adam başına bir dilim düşmez! Başladım cadde üstündeki kasapla bakkal arasında volta atmaya!

«Yarabbim sen imdadıma yetiş.»

Mübarek, imdat dileyen kulunu duyar da, duymazlıktan gelir mi? «Yetiş» dememle, bir dost sesin duyulması, sesin duyulmasıyla enseme bir dost el tarafından vurulması bir oldu! Baktım, eski oturduğumuz mahalledeki en seviştiğimiz arkadaşlardan biri... Daha:

— Hayrola, bu telâşın ne? derken sevinçle patladım:

— Yemeğe misafir gelecek de...

— Eee, onları mı bekliyorsun?

Artık direkt olarak «Borç arıyorum» demekten başka çarem yoktu. Yoktu ya,:

— Hayır, dedim de, arkasını getiremedim.

— Ha anladım, alışverişe gidiyorsun.

Anlayışlı bir dost olduğunu taa eskiden bilirdim zaten. Başımla bir «Evet» çekip, derdimi anlatmak amacıyla ağzımı açtım, fakat onun sesi duyuldu:

— Yabancı mı?...

— Çilli Hüseyin isimli eski bir arkadaş...

— Bacaksız Hüseyin?...

Başımı salladım.

— Hem de yemeğe?...

— İşin kötüsü de o ya...

Sevinçle girdi koluma:

— Neden?...

Anlar diye topu topu yedibuçuk lira tutarındaki bozuk parayı uzattım gözlerine:

— Ne yapar, ne yedirirsin birader?

Bir kahkaha attı:

— Vay Hüseyin, vaay... Günün birinde tekrar görüşmek varmış kaderde ha? Öyle severim, öyle özlemiştim keratayı sorma!

— Ben de severim ama, yemek?...

— Hüseyin için yemek diye bir problem yoktur. Önüne ne konursa yer hergele.

Yahu yedibuçuk lirayla ne koyabilirsin önüne?

— Hüseyin yer ama...

— Başka misafirin de mi var yok sa?

Az önce karşılaştığımız arkadaş için okkalı bir küfür çıktı ağzımdan:

— Rıza'lar da gelecek.

— Haa, bak onun ne sevdiğini pek bilmem. Yemek konusunda fikrini alıverseydin keşke.

— Adam sanıp, aldık fikrini, diye yeni bir küfüre başlarken susturdu:

— Ne dedi?

— Neler demedi ki namussuz! Şurdan kasaba girip, bir kilo kıyma alırmışım, bir kilo karışık ızgaralık yaptırırmışım; bir büyük, bir küçük rakı sardırırmışım.

Saatine acele bir göz atıp, telâşla kolumdan çıkarken:

— Eh, yeter canım, dedi. Ayın son gününde masrafa girmenin hiç gereği yok. Izgaranın yanına şöyle bolca bir yumurtalı piyaz da yaptırdın mı, tamam!

Şaşkınlıkla ağzımı açtım, bre aman; paniğe kapılmanın verdiği heyecanla küfretmek için bile olsa sesim çıkmıyor! Yutkunayım, diyorum, ağzımdaki tükürük kurumuş! «Param yok ulan hergeleler!» diyebilmek için kendimi:

— Pa... pa... pa... diye zorlarken seslendi:

— Ben rakıya tövbeliyim haa... Sakın fazla alayım deme. Fakat illa birlikte içeceğiz dersen, bana bir ufak votka al yeter!

Konuşamamanın verdiği sıkıntıyla yüzüne karşı çok ayıp bir el hareketi yaptım ama galiba anlayamadı. Hemen önünde duran dolmuşa binerken, unuttuğu bir hususu bağıra bağıra hatırlattı:

— Bizim küçük için iki tane de kuzu böbreği al, tamam mı?

Bir öfkeyle yollandım eve, henüz Hüseyin'ler gelmemiş.

— Nerde kaldın ayol, diye karşıladı eşim. Akşamdan beri dakikada bir kapı vuruluyor, konu komşu tarafından Çilli Hüseyin'lerin gelip gelmediği soruluyor. Yemekte çok kalabalık olacağız bu akşam.

Allahtan sesim açıldı da:

— Olursak olalım! diyebildim.

— Evde zırnık yok, misafirlere ne bulup yapacağız?

— Hazırlanın bakalım gidiyoruz, diye gürledim. Hüseyin'leri de alıp, bir başka arkadaşın evinde toplanmaya bakacağız!

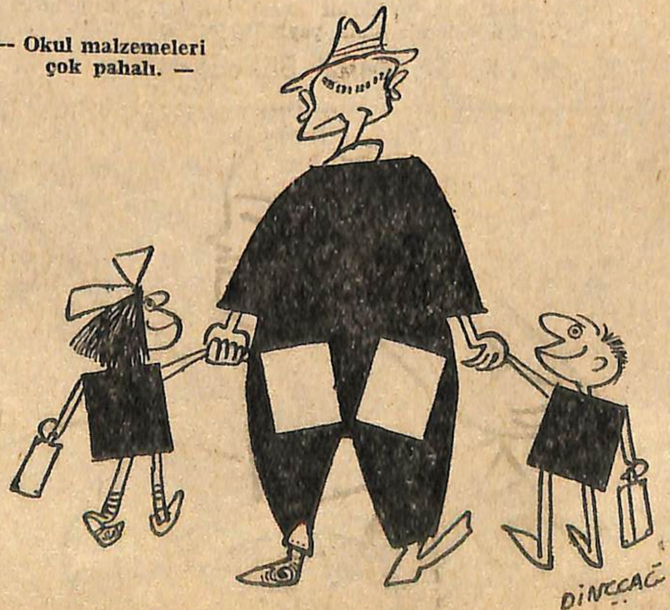
Toplandık da... Bana yemek listesi hazırlayan Rıza'lara bir yıldırım baskını yaptık, dâvet yerinin değiştiğini bilmeyen eşe dosta çocuklarla bir de haber saldık, bütün gece o namussuz somurttukça, ben sırıttım. O:

— Bu saatten sonra ne bulup, ne yapsak acaba? diye kıvır kıvır kıvrandıkça:

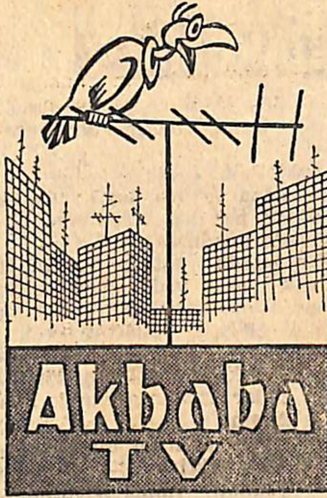
— Haa, bak, misafir ağırlamak başlı başına bir sanattır, diyerek, kuzu dolmasından kuş sütüne varıncaya dek aklıma gelen her şeyi salık verdim.

Ertesi gün duydum ki, beni de, Çilli Hüseyin'i de, hiç mi hiç sevmiş yormuş artık.

Vedat SAYGEL

Okullarla beraber açılanlar!

TELE — YARIŞMA

BİLMEYEN ŞOFÖR KAYBEDİYOR

Sayın okuyucular bu haftaki (Bilmeyen Şoför Kaybediyor) programı emrinizde. Katılan yarışmacımız... Bay Halim Selimoğlu...

(Langırç.. Booommm.. Fıssss Lâstikleri) hesabına hazırladığımız bu programda yarışmacımızı, sayın bayan Şekliye Patlak teşvik edecekler...

Buyurun bay Selimoğlu... Teşvikçiniz sizinle konuşacak...

— Bay Selimoğlu, ne iş yaparsınız?

— Bizzat şoförüm...

— Hiç kaza yaptınız mı?... Kaç yıldır araba kullanıyorsunuz? Bize biraz anlatır mısınız?...

— Valla efendim ben yirmi yıllık şoförüm... İkibuçuk yıl da araba kullanmışlığım var. Kalan onyedibuçuk sene de hapishanede yattım. Takdir-i ilâhi bir kaza olmuştu. Aslında 15 sene yemiştim ya... Kazazedelerin aileleri parçaları biribirine karıştırdıkları için benden dâvacı olmuşlar. Bilirkişi tesbit edemeyince beni hapishaneden çıktığımın ertesi gün yakalayıp azıcık patakladılar. İkibuçuk sene de hastanede yattım.

— Vahhh vaahhh... Benim hastabıkıcılık ettiğim zamana denk gelseydin ben senin parçanı ilân bulurdum.

— Benim değil abla... Heriflerin parçaları biribirine karışmış. Evvelallah ben sağım... Moralim filân da yerinde. Şimdi şu yarışmaya geçsek...

— Eveeett. Başlıyorlar, spiker bey...

— Baraj sorunuz bay Selimoğlu: «Otomobil hangi yuvarlak âletle idare edilir?...»

— Tekerlek...

— Pekiii... Jüri üyeleri kabul ediyor. Barajı aştınız... Şimdi teşvikçiniz soruyor...

— Bay Halim... Direksiyon yerine tekerleğin akıl edilmesi büyük başarı. Hadi canım, devam edecek miyiz?

— Hele bi başlasak da...

— Başladık bile... Devam ediyorlar spiker bey...

— «Şehir dışında kaç kilometre süratle gidilir?»

— Ne gibi bir vasıtaya binmiş durumdayız?

— Doğru... Çok haklı bir soru... Kamyon...

— Saatte en çok üç kilometre hızla giderim. Yoksa ölürüm...

— Jüri kabul ediyor... Normal süratten fazla söyleseydiniz kaybedecektiniz. Fakat normal sürati aşmadığınız için, jüri sizin istediğiniz kadar ağır gitmenize karışmıyor... Teşvikçiniz soruyor...

— Bu kadar ağır giderseniz biz bu işi yıllarca halledemeyiz. Haaa... Ne diyecektim?... 50 kuruş kazandınız... Şimdi ne yapıyoruz?...

— Çıkıp burdan gidelim...

— Yarışmayı bırakıyor musunuz?...

— Hayır canım... Sonra...

— Devam ediyorlar...

(Alkışlar)

— Pekii. Bay Selimoğlu sorunuzu soruyorum: «Torpido gözü nedir?»

— Torpido, eee... Bir deniz harb aracı olduğuna göre gözü de şeyyy... Projektörü olsa gerek...

— Canım Şoför Bilgi Yarışmasında geminin ne işi var?

— Beyim, top, tank, tüfek sorusu bile sorabilirsiniz. Trafik bu... Ben ne bileyim?... İstanbul'da araba kullanıyoruz. Harbten, manevradan farkı mı var?...

— Neyse, uzatmayalım... Vaktiniz azalıyor. Daha açık sorayım: Vasıtalarda torpido gözü nereye denir?...

— Bey kardeşim, şuna tornavida gözü desene...

— Pekiii. Jüri kabul ediyor... Armağanınız 175 kuruş. Takviyeciniz soruyor...

— Ne dersin şekerim... Devam edelim mi?...

— Ayol 175 kuruşla ikimiz muhallebiciye gidebilir miyiz? Devam...

— Ah canım. Beni muhallebiciye götürebilmek için mi bu parayı feda etmeyi göze aldın?...

— Peki... Günah bizden gitti. Yeni sorunuzu okuyorum öyleyse: «Önünüzde bir vasıta var... Sağından mı, solundan mı geçersiniz?»

— Ne geçmesi? Ben kaldırıma çıkar canımı emniyete alırım.

— Yahu, siz de vasıtadasınız...

— Haaa... O zaman iş değişti. Öyle söylesenize. Ben vasıta masıta geçmem...

— Faraza geçmeniz icabediyor.

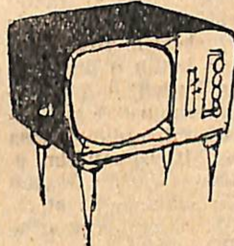
— Ben sola mola kaymam. Mahkemelerde sürünmeye niyetim yok.

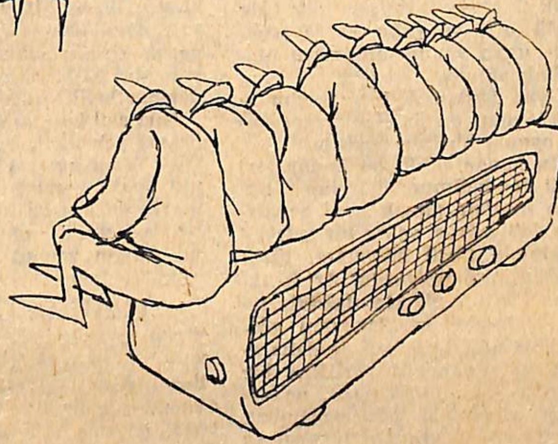
— Maalesef sizi kulübenizden almak mecburiyetindeyiz... Vasıta soldan geçilir.

(Müsabık, kıza bir göz kırptıktan ve başıyla dışarıyı işaret ettikten sonra spikere döndü):

— Onu biz de biliriz ama, sizin gibi rahat söyleyemeyiz... Yaşantımız reklâm programı değil! dedi...

TELE — KARİKATÜR

— Türkiye'de 9 kişiye bir radyo düşüyor. —

HAVA TAHMİN RAPORU

Ankara, İstanbul, İzmir v.b. gibi, belirli vilâyetlerimizde televizyon sahibi olan sayın okuyucular, HAVANIN NASIL OLDUĞUNU zaten görüyorsunuz... Biz, televizyonu olan bu illerdeki okuyucularımıza, görmedikleri bölgelerdeki hava durumunu bildirmek amacındayız...

Efendim, gelecek yılın 14 üncü Şubat gecesi. Aşkale'ye her halde kar yağar. Çünkü her yıl Şubat ayında Aşkale'ye kar yağmıştır. Âdetini bozacak değil ya... Ama, bizimki gibi bir resmi ağızdan duyulmasının ilmi değeri vardır.

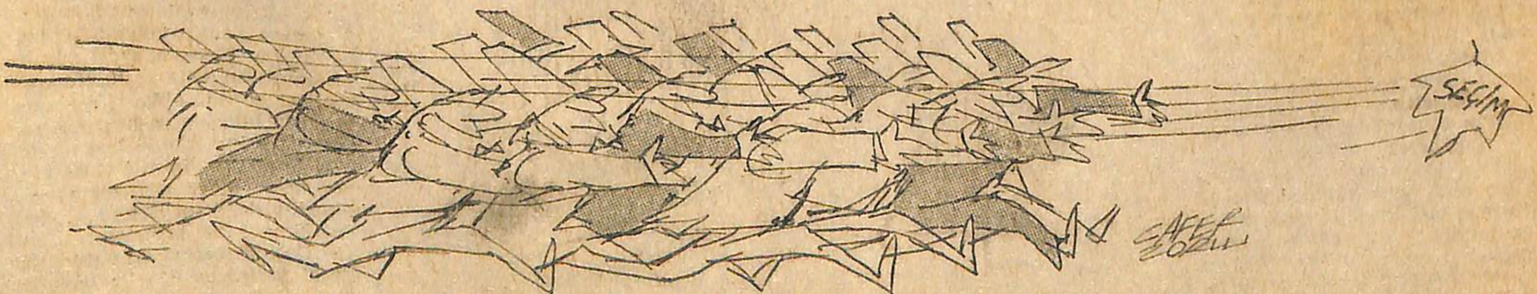
Bu yılın Ekim ayında Çemişkezek'e belki yağmur yağar... Şimdi Eylül. Isı 17 derece... İlerki tarihlerde Ankara üstünde meydana gelecek ya alçak ya da yüksek basınç merkezleri sebebiyle, birer derece katsak (çıkarsak da olur), kuzeyden gelecek soğuk hava akımını da hesaba katsak, buna, belki Balkanlar üzerinden etkisini yurdumuza duyurması muhtemel sıcak hava dalgasının, Çemişkezek'e ulaşma hızını, kilometrelere bölerek ilmi usulden tesbit etsek, kesinlikle ortaya çıkacaktır ki, Çemişkezek'de bu yılın Ekim ayı, ortalama 17,5 derece civarında olacaktır. Ama tabiî Allah bilir...

Zigana geçidinde kar yolları kapayacaktır... Bu işin hangi tarihte olacağı halen meçhulümüzse de, vakti geldiğinde bildiririz. Karayollarının verdiği bilgiye göre, maalesef bu yolları açmak için buldozer bulunamıyacaktır. Zira, o tarihte bütün buldozerler, İstanbul'un patlayan kanalizasyonlarının tamirinde olacakmış. Bu gerçek değişmezmiş. Çünkü, kar, Zigana'yı ne gün kaplarsa kaplasın, İstanbul'un kanalizasyonu mutlaka patlamış durumda ve bütün vasıtalar bu kente tahsis edilmiş durumda olurmuş. Orası bizi ilgilendirmez de yollarda kalmayın diye uyarıyoruz. Bekleyin kar dinsin... Yollar açılsın. İşiniz ne Zigana'da?...

Gelecek 20 gün içinde Beytüşşebap'a ya yağmur yağacak, ya yağmayacak. Bu kesindir...

Diğer ilçelerimiz için şunu salık veririz:

Deniz kenarındaysanız, şemsiyelerinizi hazır edip, spor ince bir kıyafetle yaradana sığınıp plâja gidebilirsiniz. Ancak plâj çantalarınıza bir de palto koymayı unutmayın. Artık şansınıza... Hava bu... Ne çıkarsa bahtınıza... Bizden söylemesi... En iyisi siz sokağa mokağa çıkmayın...

«Sonbahar taarruzu!»

MEHMET RAUF

AYAK OYUNLARI

Bu gece toplantıları çok eğlenceli oluyordu. Bir kaç dost, bir kaç hanım her gece başka birimizin evinde toplanarak gülüyor, eğleniyor, arada eğlenceli poker partileri de çeviriyorduk. Hanımlardan ikisi erkeklerden ikisinin karısı, öteki ikiden biri bu hanımlardan birinin, diğeri üçüncü erkeğin kızkardeşi, beşinci hanım ise sadece genç ve güzel bir aile dostuydu. Biz altı erkektik.

Her zaman olduğu gibi evli erkekler Havva cinsi ile ilgilerini kesmiş, sanki cinsiyetlerinden uzaklaşmış gibi görünüyorlardı. Beyinleri hayatın bin bir türlü derdiyle paslanmış, burunlarının dibinde dönen aşk ve his dolaplarından habersiz, her şeye karşı alâkasızdılar.

Fakat arkadaşım Şefik'le ben, ikimiz de bekâr birer erkek olarak, kadınlara karşı önüne geçilmez hisler duymaktan kendimizi bir türlü alamıyorduk. Rebia ve İclâl hanımlar —beş hanımdan evli bulunan ikisi— kocaları gibi hayatta paradan başka mâbut tanımayan kimseler olmakla beraber, yine de kadınlık duygularından bütünüyle sıyrılamamışlardı. Öteki hanımlar ise henüz evli olmadıklarından kararsızdılar. Yâni bazan paraya, bazan hisse meylediyorlardı. Bunlardan ikisi, yalnız benim gibi titiz bir erkek için değil, her hangi bir kimse için elde edilmeleri kolay, bundan dolayı da zahmete değmez şeylerdi. Ama beni bilhassa İclâl Hanım kendine cezbediyordu. Sözlerinde öyle bir ciddilik, tutumunda öyle bir ağırbaşlılık vardı ki —evli olduğunu bildiğim halde— kendimi onun cazibesine kaptırmaktan kurtaramıyordum. Ama bu imkânsız bir şeydi. Onun ağırbaşlılığı kadar kocasına bağlılığı da hepimizce biliniyordu. Kendisine karşı yöneltildiğini hissettiği bazı mânalı bakışları öylesine zalim bir inat ve küçümseme ile karşılardı ki insanda cesaret diye bir şey kalmazdı.

Hasılı İclâl Hanım, insanın gözlerini kapayıp korkunç uçurumlarında uçmak isteyeceği bir yanardağ cazibesi taşırdı.

Bir akşam yine hepimiz birden poker masasının etrafını almıştık. Oyunun en ateşli bir anında, canlarımız gözlerimizde titrerken, masanın altında, ayağımın üstünde hafif bir ayak teması hissettim. Sağ tarafımda İclâl'in oturduğunu ancak o vakit farkederek, tarifsiz bir heyecanla sarsıldım.

Bu ayak teması önceleri tesadüfmüş gibi görünüyordu. Fakat yavaş yavaş ısrar göstermeye, âdeta derin ve ateşli bir hal almaya başladı. Sol tarafımda iki erkek, onun sağında ise bir başka erkek bulunduğu için bu lûtufkâr okşayışın başka birisi tarafından yapılmış olması akla gelmezdi. Gelmezdi ama o zamana kadar bana karşı —yalnız bana mı ya, herkese— her davranışında son derece ağırbaşlı olan bu çok güzel kadının ayakları masa altında bana teslim olurken, masanın üstünde çehresi o kadar ciddi ve sakin görünüyordu ki, buna şaşmamak elde değildi.

Vaziyetimiz elverişli değildi ki, bir şey düşürmüş gibi, birdenbire masanın altına eğilip bu iltifatın nereden ve nasıl geldiğini gözümle görebileyim. Fakat nasıl olursa olsun, bu umulmadık lûtuftan istifade etmeliydim ve edecektim. Netice olarak kısa zamanda ayaklar arasında pek mutlu bir münasebet kuruldu. Bu münasebet gittikçe de ateşleniyordu. Bu hal beni o kadar alevlendirdi ki, o gece sabaha kadar ertesi günü de akşama kadar —Stendhal'ın tarif ettiği gibi— en şahane bir billûrlaşma ile mest ve harap oldum.

Ertesi gece yine oyuna oturmak kararlaştırılınca, bin bir türlü hile ve çaba harcayarak, yine onun yanına oturmaya muvaffak oldum.

Oyun başladı... Tabiî bizim ayak oyunu da hemen biraz sonra oyunla birlikte başladı.

Bu kadar ciddi, bu kadar tertipli bir kadının böylesine iltifatına mazhar olmak beni sevinçten deli ediyor, yakın bir gelecek hakkında türlü hülyalara, tatlı ümitlere yöneltiyordu. Artık aklım fikrim pokerde değildi. İclâl Hanım'ın ayaklarından gördüğüm iltifatlara ben de daha aşırı şekilde cevap verirken bir yandan da onunla nasıl, ne zaman ve nerede buluşacağımızın kuruntusu ile zihnimi yoruyor ve bu yüzden de oyunda kıyasıya kaybediyordum. Varsın kaybedeyim. Zaten meşhur söz değil midi: Aşkta böylesine büyük ve ulaşılmaz bir saadetin eşiğinde iken, kumarda kaybetmemden daha normal ne olabilirdi?

Oyun bitti, ben de bitmiştim. Evlerimize dağılırken arkadaşım Şefik koluma girdi. Pek sevinçli bir hali vardı. Evime kadar benimle birlikte gelmek istedi. Yolda yürürken zaptedilmez bir mutluluk ve heyecanla:

— Azizim, dedi. Şu kadınlar gerçekten anlaşılmaz şeyler... En ağır, en ciddî görünenleri bile... Demek ki ufak bir işarete bakıyorlar. Ah tasavvur edemezsin, ah bir haberin olsa...

— Ne gibi? diye sordum.

O sevinçten kendinden geçmiş bir halde devam etti:

— Ne gibi olacak? Ortada herkesin içinde, bilhassa konuşmaları sırasında bir manastır rahibesi gibi sert ve haşin görünen o İclâl Hanımefendi yok mu? İşte o, dün akşam ve bilhassa bu gece masanın altında nasılsa ayaklarıma dokunan ayaklarıma öyle bir arzu ve istekle cevap verdi, öyle candan bir kabul gösterdi ki doğrusu bu kadar olur... Hayret vallahi... Çünkü o zaman yüzüne bak, en ufak bir belirti yok... Sanki bütün dikkatiyle oyuna dalmış... Ne metanet azizim, ne metanet... Zerre kadar, ama zerre kadar bir heyecanlanma alâmeti göremezsin. Görmek bir tarafa, bildiğin halde şüphe bile edemezsin. Halbuki masanın altında ayaklarda ne oyunlar, ne cilveler...

Arkadaşım kendinden geçmiş devam ediyordu. Ben, karanlık bulutlarla yüklü bir ufkun geniş bir şimşek darbesiyle yırtılışı gibi zihnimdeki bütün o ümit karanlıklarının birden parçalandığını, kuruntularımın dağ gibi yere indiğini hissediyordum. Masa altında bana ait zannettiğim ayak oyunlarının aslını esasını ancak o vakit anladım. Fakat gayet tabiî ki bu bozgunumu arkadaşıma belli etmedim.

Ama asıl bozgun galiba Şefik'in başına gelecekti. İçimden:

— Yarın gece İclâl Hanım senin ayak oyunlarına cevap vermeyip de sen işi biraz daha azıtıp gerçekten onun ayaklarına saldırdığın zaman görürsün günü!... dedim.

UZAK GECELER

Evleneli daha iki ay olmuştu ve bu ilk ayrılıklarıydı. Genç kadının bütün vücudu derin bir elemle ezilmiş, gözleri yaşla dolu, kocasının boynuna asılıyor, onu kaçırmaktan korkarmış gibi sarılmış inliyordu:

— Sana yemin ederim ki dayanamıyacağım emin ol... Tam bir hafta ben sensiz nasıl durabilirim?

Karısının yeniden hıçkırmak üzere olduğunu gören Şakir:

— Rica ederim Müzeyyen, dedi. İyice çocukluk ediyorsun. Biliyorsun ki vazife ile gidiyorum. Gitmeye mecburum, mutlaka gitmeliyim. Bunu düşünerek kendini zapta çalış. Şimdi seni böyle kederli ve gözleri yaşlı bırakırsam oraya gidince hayatımın nasıl zehir olacağını gözlerinin önüne getir. Biraz metin ol...

Müzeyyen son bir isyanla titredi:

— Ben ciddi ve metin olmak istemiyorum, metin olmayacağım.

Şakir içini çekti:

— Bana vapuru kaçırtacaksın. Halbuki pek âlâ biliyorsun, gitmemem imkânsız.

Bu sırada sofada duvardaki büyük saat yedibuçuğu çaldı. Genç adam sarsılarak: «Aman vapur gidiyor, yetişemiyeceğim. Allahaşkına bırak Müzeyyen. Hadi gül bakayım. Gül de dönünceye kadar hayâlin gözümde hep öyle kalsın.

Müzeyyen mahzun bir teslimiyetle içini çekti:

— Çantanı yalnız hazırladın, sakın bir şey unutmayaydın?...

— Hiçbir şey unutmadım. Zaten hepsi gömlek, yakalık, mendil. Bir hafta için yetecek şeyler... Haa resmini de aldım, onu gece gündüz öpüp avunacağım.

Son defa sarıldılar ve Şakir sokağa fırladı.

* * *

Şakir yemek masasında genç karısının karşısına oturdu:

— Oh, dedi. Bir haftadır senden uzak otel odalarında, misafirliklerde neler çektim bilemezsin. Şimdi tekrar evime ve hele sana kavuşmak cennete girmek gibi bir şey...

Müzeyyen mutlu mutlu tebessüm ediyordu:

— Daima, her an beni düşündün ya?...

— Evet, her an... Bundan tabiî ne olabilir?

— Bensiz olduğun için çok kederli miydin?

— Elbet. Hem o kadar kederliydim ki... Çorba da ne nefis olmuş, biraz daha alacağım. Bir haftadır yabancı yemeklerden neler çektim.

Genç kadın yemek yiyemiyor, gözlerini kocasına dikmiş, derin bir şefkat ve sevgiyle ona bakıyordu:

— Gündüz işlerin vardı, geceleri ne yapıyordun?

— Geceleri de, gündüzki işlerimi bitirip biraz muhasebeci ile konuştuktan sonra odama çekilip hep senin hasretinle yanardım.

— Resmimi almıştın ya!...

— Öyle ya, öyle ya... Senin resmin. O aziz resmin. Zaten o da yanımda olmasaydı üzüntüden boğulurdum. Odama çekildiğimde hep onu çıkarır, bilsen ona neler neler söyler avunurdum.

— Neler söylerdin bakalım?

Genç kadın, kocasının tedirgin bir nazarla baktığını farketti:

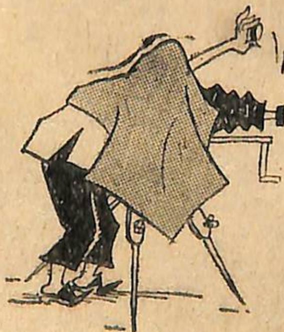
— Affet beni Şakir, dedi. istirahate ihtiyacın vardır. Bir sürü suallerle seni yoruyorum. Yemekten sonra hemen odamıza çıkıp yatalım olur mu?

Hizmetçi, Şakir'in küçük yol çantasını yatak odasında masanın üstüne koymuştu. Adamcağız bir sigara yakarak şezlonga uzandı. Müzeyyen masanın başında çantayı açıp eşyaları çıkarmaya başladı. Eşyanın hepsi çıktıktan sonra en altta resminin çerçevesini gördü. Aldı, alır almaz da derin bir yeis ve hayretle kocasına sordu:

— Her gece öpüp kokladığın, ona neler neler söylediğin resmim bu, değil mi Şakir?

— Evet, tabiî karıcığım.

— Çok ayıp etmissin Şakir. Benimki yerine acele ile annenin resmini almışsın. Hiç insan annesine öyle «neler neler» söyler mi?

— Ecevit, 1,5 yıldır hiçbir reform yapılmadığından yakındı. —

PAZARTESİ :

Taktik değiştirelim

Bütçenin açık vereceğini açıklayan Başbakan Melen, epey üzgün şu günlerde.

Olay yeni değil ki...

Bizde bütçe dediğin, denk bağlandıkça açık verir.

Hani bir de bağlarken açık bağlasak bakarsınız kendiliğinden denk gelir.

SALI :

İnkâr etmeyelim

Tatilin bitmesi, Parlâmentonun çalışmalara başlamasıyla, siyasal yaşamımız renkleniverdi birden. Her ağzını açan lider kişisel saldırılardan vakit bulursa, toplum sorunlarıyla ilgili bir cevher yumurtluyor.

Bakıyorsunuz Feyzioğlu, «Refahı, mahrumiyet bölgelerine götüreceğiz» diyor, bakıyorsunuz mahrumiyet bölgesi olarak bilinen Doğu'dan bir vatandaş, sayın Başkana cevap veriyor: «Refahsız da gelsen olur bey, hediyeyi ne'dek? Adını çok duyuyok a, bi gısmat olmadı yüzünü görmek!»

Vatandaş haklı. Ama politikacılarımız da haklı. Hepsinin işi başından aşmış. Satır partiyi kurdu, adak edeceği horozu arıyor. Demirel, kıratını büyük koşuya hazırlıyor. Parlâmentodaki nümunelik temsilcisini de kaybeden YTP'nin kendinden başka kimseyi düşünecek hali yok! Dişe dokunur bir CHP. var ki, onun sayın lideri de ne İsa'ya yaranabiliyor, ne Musa'ya... İşte gene tutmuş, işi tıkırında olanların rahatını kaçıracak lâflar etmiş: «Birbuçuk yılda gerçekleştirilen tek reform yok!»

Hangi aklı başında insan Emlâk ve Arazi Vergisi Reformunu görmezlikten gelir? Bundan daha âdilâne kredi - vergi düzenlemesi yapılır mıydı sanki?

Allahın dağında, bayırında, kıraç fundalığında didinen köylüden «Tarım ve Arazi Vergisi...»

Üç beş köyün sahibine banka kredisi!...

— Atabey şimdi de gürültüyle mücadele kampanyası açtı. —

ÇARŞAMBA :

Belki de...

Bandırma kaynaklı haberin başlığını görmüşsünüzdür:

«Karısı kaçınca, evliliğin tadını anladı» demişler ve hemen altına ilâve etmişler: «Karısının bulunması için polislere yalvardı.»

İnsanoğlunun davranışlarına akıl, sır erer mi?

Hem karısı kaçınca evliliğin ne olduğunu anlamış, hem hâlâ polislerden karısını bulmalarını istiyor.

Ama ne düşündüğü bilinmez ki...

Bakalım «Evine dön» mü diyecek.

Teşekkür kabilinden okkalı bir ödül mü verecek?

PERŞEMBE :

Dil bilmeyince

Özel olarak bastırdığı 20 marklık Alman parasına kendi resmini de oturtan Karadenizli yurttaşımız, Köln polisi tarafından tutuklanmış.

İşin komik yanı, bir de kalpazanlıkla suçlamışlar mı adamı! Kurtul, kurtulabilirsen!

Şimdi yargıca nasıl anlatırsınız bizim Karadenizlinin saflığa kurban gittiğini?

Nasıl inandırırsınız kalpazanlığı aklının kenarından geçirmediğini?

Nasıl savunursunuz iş aramaya geldiği bu ülkenin dilini bilmediğini?

Günlerce aç kaldı, açıkta yattı; işverenlere kimliğini ve istediği gündeliği anlatabilmek için, 20 markı kartvizit yaptı!

CUMA :

Savaş bilânçosu

«Cehaletle Savaş Günü» diye yılın 365 gününden birini de bu önemli soruna ayırdık ya?

İşte cehaletle savaştığımız günün olayları:

14 yaşında bir kız, komşusunun kızını yaraladı.

Düğünde aşka gelip tabancasını çeken bekçi, dâvetlilerden üç kişiyi yaraladı.

Vücuduna erkek elinin değmesine kızan genç, ameliyattan çıkan teyzesini bıçakladı.

Kız arkadaşını ders verdiği okula dâvet eden öğretmen, linç edilmekten güçlükle kurtarıldı.

Ve yurdumuzda yetişkin çağda on milyon insanın okuma yazma bilmediği açıklandı.

Ne dersiniz, Cehaletle Savaş Günü'nü iptal mi edelim; yoksa bu yoldan nüfus plânlamasına mı gidelim?

CUMARTESİ :

Zaman dar

Dünyanın en az cam kıran milleti bizmişik.

Nasıl olmazsın azizim?

Koca koca çamları devirmekten, cam kıracak zamanımız mı kalıyor bizim?

PAZAR :

Anlaşmazlığın kökü

Melen, «Demirel'in beyanlarını anlamak mümkün değil» diyor.

Ecevit, «Hükûmetin reform konusundaki düşüncesini anlamak mümkün değil» diyor.

Satır, «Ecevit'in düzen değişikliğinden neyi kastettiğini anlamak mümkün değil» diyor.

Şunun şurasında konuşan üç kişi de biribirlerini anlayamıyorsa eğer, anlaşmazlığı başka yerde değil, konuştukları dilde arayalım beyler.

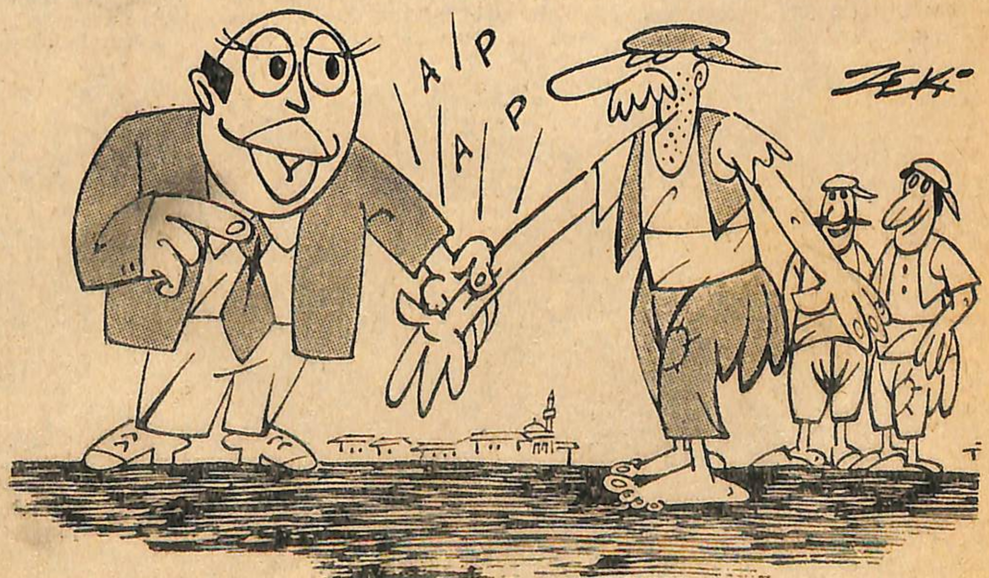
Vedat SAYGEL

Kadınlar sebze ile güzelleşecek.
— Gazeteler —

PATLICAN GÜZELİ!

Demirel, nabız yoklamasına çıktı. — Gazeteler —

— Memnun oldum vatandaş, nabzın «AP, AP.» diye atıyor!..

— Bilemedin... Borç içindeyim de «Aman para, aman para» diye atıyor.

KLÂKSON TIMARHANESİ

EĞER şehrin gürültüsünü, otoların klâksonunu terketmeye kıyamıyor ve bu yüzden yazlığa çıkamıyorsanız, Gemlik'in Küçük Kumla köyünde bunlardan katiyen mahrum kalmazsınız. Klâkson dedin mi, en âlâsı buradadır. Havalısı, ıslıklısı, inek gibi böğürüp eşek gibi anıranı, horoz gibi öteni, havlayanı, «döktürü döktürü» türkülüsü, «Makber» şarkılısı, ilâhi çekeni, geğireni, hapşıranı, öksüreni, şeyleneni, bikiniliye ah çekip göğüs yumruklayanı...

Otelinde, pansiyonunda banyo yoktur ama, köyde Mercedes'inden, Kadillac'ına kadar her çeşit vasıta vardır ve var olacaktır. Sabahları horoz sesli kornayla uyanır, yüzünüzü tekerleklerin fırlattığı çakıl ve kaldırdığı tozla yıkarsınız.

Küçük Kumla, araba motorlarındaki yüzlerce beygirle tam bir Teksas'tır. Muhtarı da doğrusu bir şeriften farksızdır. Otolarla yarışan kırçıllı atıyla, çatık kaşları, arkaya devirdiği fötr şapkası ile yaya kızılderililere duman attırmaktadır.

Köy içindeki yolda oto yarıştırmak, traktörle atraksiyon yapmak, parasız sünnet etmek, soldan gidip sağdan geçmek, yürüyen gruplara tam gaz dalıp tamponla sarkıntılıkta bulunmak serbesttir. Yasak olan tek şey, ehliyetli vasıta sürmektir. Araba sahiplerinin küçük kardeşleri, kırkını çıkarmış torunları, yeğenleri, baldızları ölüm yarışının fedakâr Mehmetçikleri, şefkatli Ayşecikleridir.

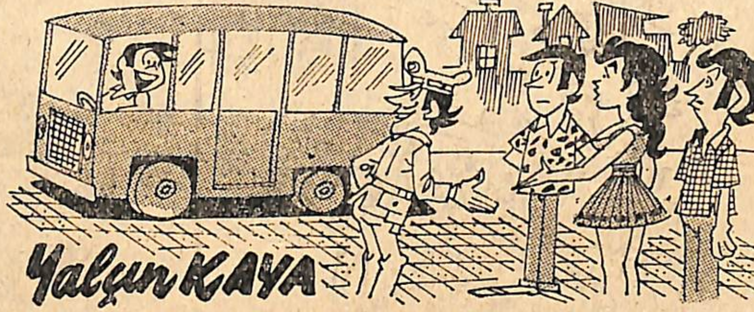
Şen Pansiyon'un önündeki kumsalda beş kişiydik. Trafik polisi ehliyetsiz bir genci apartopar götürüyordu Merih adında eski bir futbolcu:

— Şimdi babası gelir, çocuğu alır, dedi.

Hepimiz itiraz ettik. Bahse girildi. Merih kaybetti. Genci, amcası kurtarmıştı.

Makine mühendisi Özcan bey:

— Efendim, dedi, kabahatli olanın karakollarda sopa yemesi, artık tarihe karıştı. Şimdi cezayı ödedin mi, elini kolunu sallaya sallaya gidersin. Bundan sonra her şey böyle olacak. Gazeteci suç işledi mi, hapiste yatmayacak. Verecek parayı, tekrar yazı masasının başına dönecek. Nitekim öyle olması gerek. Hapsetmek neymiş? Batıda hapis cezaları artık tamamen kalkmak üzere. Doğu daha uyuyor. Ben Ortadoğu ülkelerinden çoğunda bulundum. Oralarda rüşvetin sebebi, deliğe girme korkusudur. Fiyatı tesbit eden de, verilecek hapis cezasının müddetidir.

Merih:

— Çok şükür bizde öyle değil, dedi.

Özcan:

— Sen ne diyorsun kardeşim, dedi, Allah düşürmesin! Biz kendimizi beğenmeyiz ama, oralarla kıyaslanırsa, memleketimiz Avrupa'dır, Avrupa.

Gülbin konuştu:

— Arabistan'da parayı basan, hemen ehliyet alıyormuş. Üçbin mi, beşbin mi, öyle bir şey... Araba süremezmişsin, el frenini, vites kutusunu tanımazmışsın, ne gam. Ver parayı, al ehliyeti.

— Bizde öyle değil çok şükür, dedi Merih.

Özcan doğruladı:

— Oralarda doktorluk yapan bir arkadaşım anlattı. Direksiyon imtihanında sana soruyorlarmış: «Kaç metre ötesini görebiliyorsun?» Metre, para birimi gibi kullanılıyor. Yâni adam «Kaç lirayı gözden çıkarıyorsun?» demek istiyor. İmtihana girenler bunu biliyor. Kesesine göre «Şu kadar metre, şu kadar santim» diye cevap veriyor. İmtihan heyeti, cevabı «doyurucu» bulursa, işin olmuştur. Bir kaç gün sonra uğra, ehliyetini al. Bunu herkes biliyor ya, bilmeyen bir saf çıkıp da imtihanda görüş sahası konusunda hatâlı (!) bir karşılık verirse derhal arabadan indiriliyor. «Hadi yavrum, git öğren de gel! Sen hazır değilsin. Gelecek imtihanı bekle» deniliyor.

— Çok şükür bizde öyle değil, dedi Merih.

Ben:

— Böyle ehliyet alandan artık hayır bekle, dedim.

Özcan güldü:

— Sen beğenmiyorsun ama, böylesi, yatırım bakımından polisler için usta şoförden daha verimli: «Ters girdin, rüşvet!», «Çarptın, rüşvet!», «Ezdin, rüşvet!» Bu sayede hanlar, apartmanlar dikiliyor... Maaş mı?... İçki parasına yetmiyor... Acemi şoförler yalnız polisleri kalkındırmıyor. Çamurlukçuları, boyacıları, tamircileri, çıkıkçıları, doktor ve eczacıları da kalkındırıyor. Oto döşemecilerini, oto elektrikçilerini de...

— Çok şükür bizde öyle değil, dedi Merih.

Gülbin:

— Yalnız şu klâksonlar... diye sızlandı.

Özcan hak verdi:

— Doğru, maalesef... Yazlıkta mıyız, klâkson festivalinde mi, oto yarışlarında mı, belli değil.

Merih:

— Polis görse, hemen şey yapar, dedi.

Özcan sordu:

— Bizim polislerden bahsediyorsun, değil mi?

— Evet.

— Derhal şey yapar evet.

— Efendim, bizimkilerde bir şey var ki... Ne derler ona?

— Palaska?

— Hayır, mânevî bir şey.

— Muska?

— Yok, anlatamadım. Ruh şeyi... Ruh asaleti. Tamam buldum: Ruh asaleti...

Gülbin:

— Peki, dedi, öyleyse şu klâkson rezaletini niye polise duyurmuyoruz?

Bunu demeye kalmadı, trafik arabası, pansiyonun az ilerisinde belirmişti. Polis, hayrat çeşmeden su içmek üzere otomobili durdurdu. Özcan koştu. Palabıyık memura:

— Affedersiniz, dedi, şu klâkson belâsından yıldık. Siz bir şey yapamaz mısınız?

Ağzını kurulayan memur:

— Hay hay, yaparız, dedi. Plâka numarasını aldınız mı?

Gülbin:

— Efendim, dedi, bir değil ki, hangi birini alacaksınız? Aşağı yukarı hepsi çalıyor. «Çalmayanın numarasını alsak da, çalanlar meydana çıksa» diyeceğim neredeyse.

— Güzel. Öyle yapın.

Baştan Gülbin'in fikri bize gülünç gelmişti. Düşününce, başka çare olmadığını gördük. Zira klâkson çalanların numaralarını almakla baş edemiyecektik. Sayıları çoktu.

Üç dört gün sonra, korna kullanmayan dört arabanın numaralarını polise bildirdik. Bir akşam trafik arabası, bizim pansiyona yanaştı. Palabıyık memur, klâksonu bozuk olan dört otomobilin sahiplerine para cezası kesildiğini söyledi.

Gülbin çok üzüldü:

— Yahu kardeşim, dedi, biz o arabalardan şikâyetçi değildik ki. Çok teessüf ederim vallahi. Bizim yüzümüzden adamların canı yandı. Hiç günahsızken... Öbürleri ise, dart dart, devam ediyorlar.

— Hanfendi, dedi polis, o durumda bir araba yola çıkamaz. Bize vazifemizi öğretmeyin lûtfen.

— Kardeşim, biz klâksondan şikâyetçiyiz, klâksonsuzluktan değil.

— O iş ayrı, bu iş ayrı. Onu da şey yapacağız. Yapamazsak, o zaman söyleyin. Yalnız bu öyle bir şey ki, iyi tesbit etmek gerek. Meselâ arabanın sahibini yakalarsın. O der ki: «Hayır, ben kullanmadım, arkadaşlar kullandı.» Onun için direksiyonda bulunana dikkat etmelisiniz. Eşkâlini, giyimini kuşamını güzelce şey yapacaksınız.

Tam o sıra kulakları sağır eden bir korna duyuldu. Bir kamyon, polisi selâmlayarak geçiyordu.

Hep birden atıldık:

— Bu ne şimdi?!.

Polis sakin bir sesle açıkladı:

— Bu arkadaşa ben geçen ay klâksonu bozuk diye ceza kesmiştim. Şimdi tamir ettirdiğini göstermek istiyor.

Gülbin:

— Ama olur mu rica ederim? dedi. Bizi rahatsız etmeye hakkı var mı?... Fiyaka için dart, tozu dumana katsın diye dart, selâm için dart, arkadaş çağırmak için dart, içkisine meze olsun diye dart, çaldığı plâğa tempo tutsun diye dart, klâkson tamir edildi diye dart, başkasını bastırsın diye dart... dart oğlu dart!..

Karşıdan inek böğürtülü klâksonu ile bir minibüs geliyordu. Yolun ortasına çıkan polis, onu durdurttu:

— Ne çalıyorsun lan? Yol boş, görmüyor musun?

— Ağbicim, bazan aralıklardan çocuklar fırlıyor da...

— Yavaş sür, efendim... Bir daha yakalarsam, alırım ehliyetini. Hadi bas! Milleti rahatsız ediyorsun. İnsan, buraya kafa dinlemeye geliyor.

Şoför, memuru sevindirecek bir haber vermeye hazırlandığını belli eden bir tavırla:

— Ağbicim, yarın ne olacak, biliyorsun, dedi.

— Ne olacakmış?

— Tacettin yarın çıkıyor.

— Bir yıl oldu mu yahu?

— Oldu ağbi. Geçen Ağustosta girmişti ya.

— Çıkıyor ha?

— Çıkıyor ağbi. Yarın bütün arabalar orada. Sen de damlarsın.

— Kaçta?...

— Sabah dokuzda ağbicim.

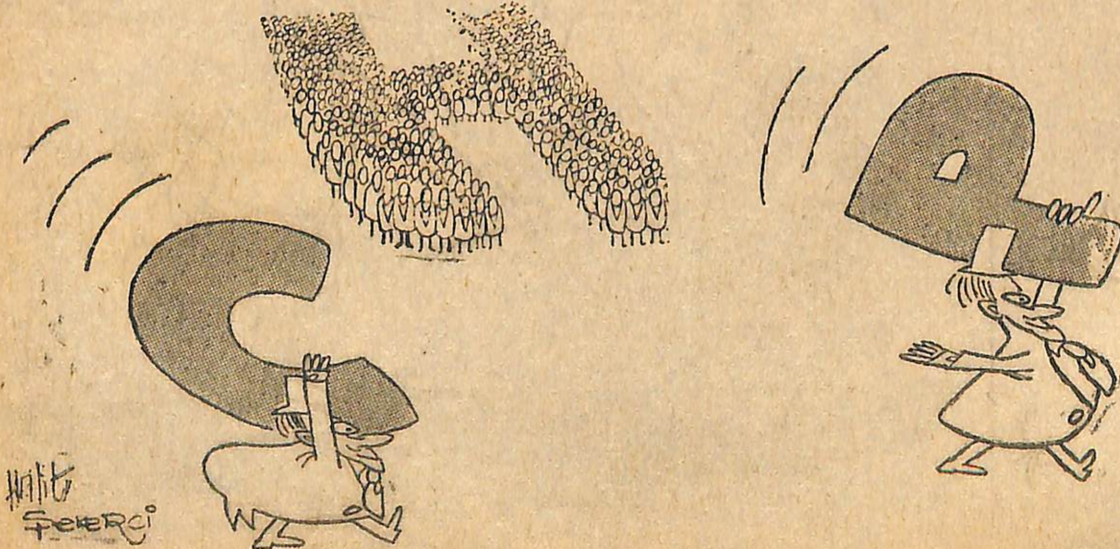
— Öğleden evvel.

— Bravo ağbi, iyi bildin: Öğleden evvel.

Şoför gidince, memur bizi yatıştırdı:

— Klâkson şeyini hallederiz, merak etmeyin. Bu adamları serbest bırakmaya gelmez Tepesine binecek-sin. Biraz yüz verdin mi, hemen astarını isterler. Biz bunlara nasıl davranılacağını biliriz.

Arabaya bindi. Gülbin konuştu:

— «C.H.P.» den ayrılanlar Cumhuriyetçi Partiyi kurdular. —

— Tacettin'e bizden selâm söyleyin...

Memur sevinçle sordu:

— Kendisini tanıyor musunuz?... Az kalsın çocuğun sinirleri bozuluyordu. Onbir kişiyi mort vaziyetinde görünce bir tuhaf oldu. Ha bayıldı, ha bayılacak...

Özcan:

— Aman iyi, bayılmamış! dedi. Zahmete girmiş olurdu.

Merih söze karıştı:

— Bundan sonra yolcuları torbalara koymalı ki, bir kazada şoförün içi kalkmasın.

Polis, marşa basıp uzaklaşırken, Özcan bize:

— Arabistan'da polise böyle konuşamazsın işte, dedi. Hemen içeri alırlar.

— Bizdeyse, Tacettin'i dışarı çıkarıyorlar! dedim ben.

— Yok şakayı bırak. Biz yine çok iyiyiz. Demokrasi başka şeydir.

Gülbin:

— Başka şey her halde, dedi.

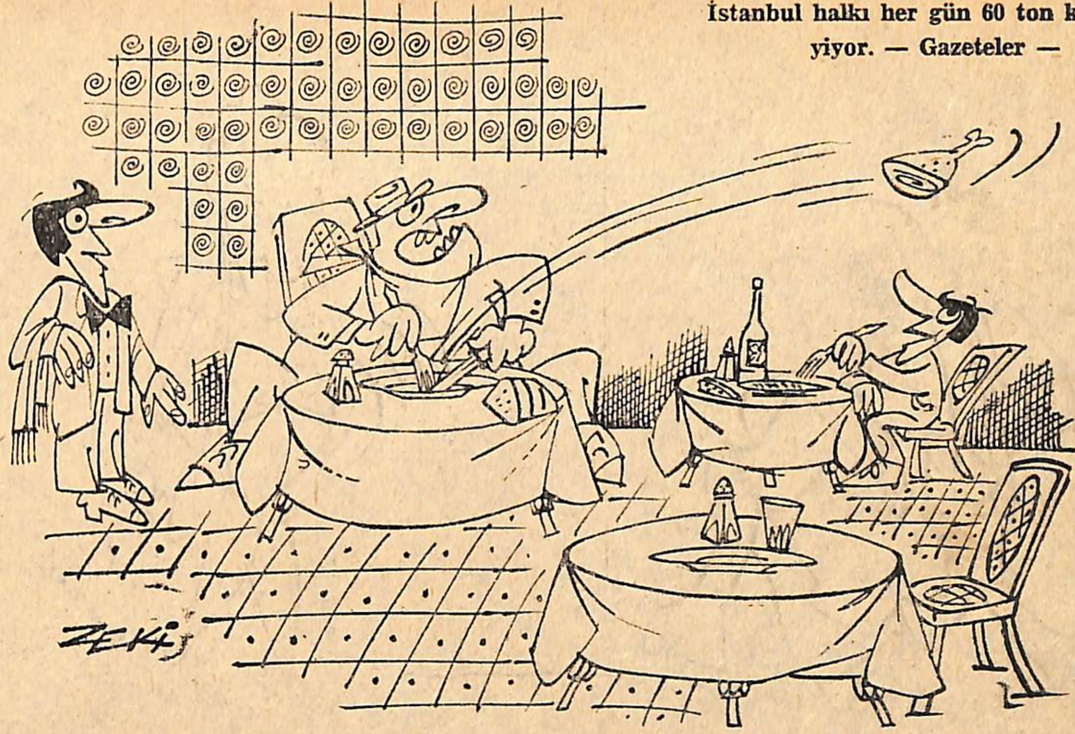
Deli kornası ile ortalığı çınlatan bir otobüsü taşladık. Gün batıyordu.

Özcan:

— Ulan, iyi ki güneşle ay'ın kornası yok, dedi.

Yalçın KAYA

İstanbul halkı her gün 60 ton kaçak et yiyor. — Gazeteler —

— Garsooon... Bu kaçak et yahu!..

YELPAZE

REFİK ERDURAN

REKORUMUZ

HER horoz kendi çöplüğünde öter ya? Eğer horoz adına lâyık bir horozsa, öterken üstüne çıkacağı çöp yığınının büyüklüğüne küçüklüğüne bakmaz. Elverir ki kendi yığını olsun. Elverir ki fiyakayla ötebilsin sayın horoz...

Hani Sezar da ne demiş?

— Roma'da ikinci adam olacağıma bir köyde birinci adam olmak isterim, dememiş mi?

O anlamda her insan (kadınlar dahil!) birer horozdur. İlle de kendine özgü bir başarının üstü. ne tüneme cakasını özler.

O kadar ki, kendisiyle boy ölçüşenleri altetmek insanoğluna yetmez; kendinden önce yaşamışları da yenmek ve gelecek kuşaklara meydan okumak ister.

Rekor kırmanın anlamı budur.

Mahalle yarışmalarının velet zihinlerinde bıraktığı başarı doruklarından tutun da, milyarlarca lira harcanarak düzenlenmiş Olimpiyat oyunlarındaki elektronik kayıtlara kadar bütün arşivlerin sakladığı rekorlar insan egosunu okşama araçlarından başka bir şey değildir.

Öyle köklü ve güçlü bir meraktır ki rekor düşkünlüğü, bilinen boy ölçüşme dallarında başarı umudu görmeyenler kendilerine yeni dallar icat ederler. Her gün dünyanın değişik yerlerinde birçok ego şampiyonları birçok yarışma alanında birçok rekor ilân ederek mutlu olurlar.

Bir tek örnek verelim:

Gerry Harley adında bir İngiliz berberi kendine ait olan dünya traş rekorunu geçenlerde büyük bir farkla yeniledi. Eski rekor saatte seksen sakal traşı imiş. Guy Mudd adında bir Amerikalı berber saatte seksenüç kişiyi traş ederek o rekoru kırmış. Harley buna o kadar içerlemiş ki yıllarca canını dişine takıp korkunç antrenmanlar yaparak «resmi» deneme gününde bir saatte tam yüzotuz sakal traşı tamamlamış.

Öylece sakal traşı dalında ikinciliğe düşen Mudd saç traş maratonu konusunda hâlâ dünya rekortmeni: Bir keresinde hiç durmadan yetmişiki saatte üçyüz on üç saç traşı yapmış!

Bu sivri akıllıların dertlerini anlıyorum da, onların rekorlarına tecrübe tahtalığı eden adamların davranışına aklım ermiyor.

Düşünsenize:

Saatte yüzotuz sakal traşı yapılabilmesi için her birinin otuz saniyeden az zamanda tamamlanması gerekir. Öyle bir ustura fırtınasına ya da üç gün durmadan, dinlenmeden, uyumadan, yemeden, içmeden, hattâ tuvalet ziyaret etmeden saç kestiği için gözleri ve parmakları kurşunlaşmış bir adamın makasına insan nasıl teslim eder kellesini?

Demek bir rekor kırılışına âlet olmak bile o kadar tatlı ki, sakal şampiyonunun şanına yüz otuzda bir yahut saç şampiyonunun üçyüz onüçte bir oranında katılabilmek için kelle kanı dökmeyi göze aldırıyor!

Biz son Olimpiyat hesabını, rekor tadı almak şöyle dursun, tek birincilikle bayrağımızı yükseltme ya da marşımızı dinletme zevkini koklayamadan kapattık.

Hadi bilinen, önemli dallarda bir şey beceremiyoruz. Küçük çaplı tüfek atışı gibi kıyıda köşede kalmış bir alanda bile bir şeyler yapamaz mıyız? Sakal traşı yarışması kabilinden kendimize özgü bir rekor korusu da mı icat edemeyiz?

Olimpiyat sonrası otopsilerimizde bütün eleştirilere karşı ileri sürülen bir standard cevap var:

— Efendim, Türk sporuna ne verdik ki ne istiyoruz?

Her konuda âdetimiz olduğu gibi burada da o söz gerçeklere, duruma, rakamlara pek bakılmadan söyleniyor.

Ne mi vermişiz Türk sporuna?

Basın - Yayın Genel Müdürlüğünün yabancı dilde bastırıp dağıttığı «Türkiye Gerçekleri» kitabının Spor bölümünden şu bilgileri aktarıyorum:

Türkiye Cumhuriyeti 1936 yılından beri sporu örgütlemekte. Bugün o konuya ayrılmış özel bir Bakanlığımız bile var. O Bakanlığın 1970 bütçesi ikiyüz doksan iki milyon lira.

Türkiye'deki spor kulüplerinin sayısı bin altıyüzden fazla. Kayıtlı sporcu sayısı ise 225 binin üstünde. Kulüpler yirmibir ayrı federasyona bağlı.

İçinde bulunduğumuz beş yıllık plâna göre yeni spor tesislerine yediyüz seksenbeş milyon lira harcanmış.

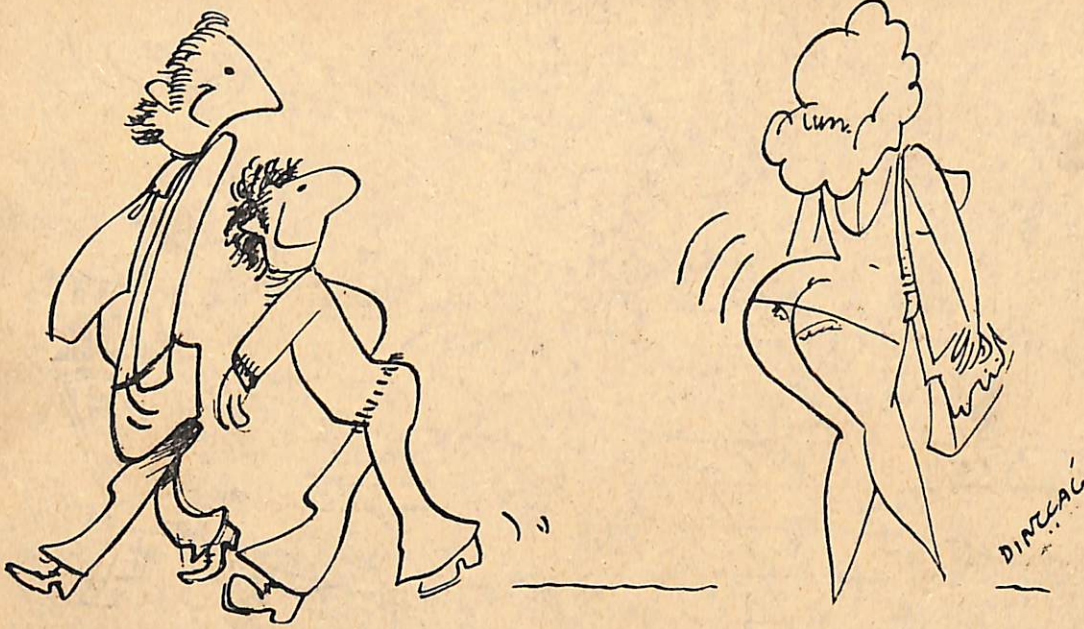
Biz kırsak kırsak hangi rekoru kırarız biliyor musunuz?

Kaynak ve para çarçur etme rekorunu!

Refik ERDURAN

— Dörtbin memur, işçi olmak istiyor. —

— Üüüfff! Şu yan ödemelere bak!..

Hanımlar artık meyve ve

— Bana biraz meyve seç delikanlı! Gi

Odunun çekisi 140 li

— Gene anlamadın n

— İltifat eden ağzını

YEMEK TARİFLERİ

DOLMA (YALANCI)

Demagoji çarşısından aldığınız dolmalık biberleri, atmasyon domateslerini, dümen kabaklarını ve de idare-i maslahat patlıcanlarını iyice yıkayıp oymaya başlayın. Bunları oyduktan sonra içlerine torpil pirinci, bürokrasi kıyması, iltimas maydanozu doldurun. Biraz «Sayın vatandaş» yağı koyun, yanına «Oy» salçasını ekleyin. Oh fıstığıyla of nanesi de koysanız fena olmaz. Ama siyaset soğanını sakın ihmal etmeyin. İçi dolu dolmaları bir tencereye ya da sahana dizip verin fırına. Kızdırın iyice, nar gibi oluncaya dek. Oldu mu, çıkarın fırından.

Şimdi de bu dolmaları yutturacak kişiler çağırın sofranıza. Eğer yutarlarsa hepsini, özel çıkarcıbaşı ödülünü kazandınız demektir. Bu ödül size ömür boyunca aylık gelir sağlar. Sayesinde yan gelir yatarsınız...

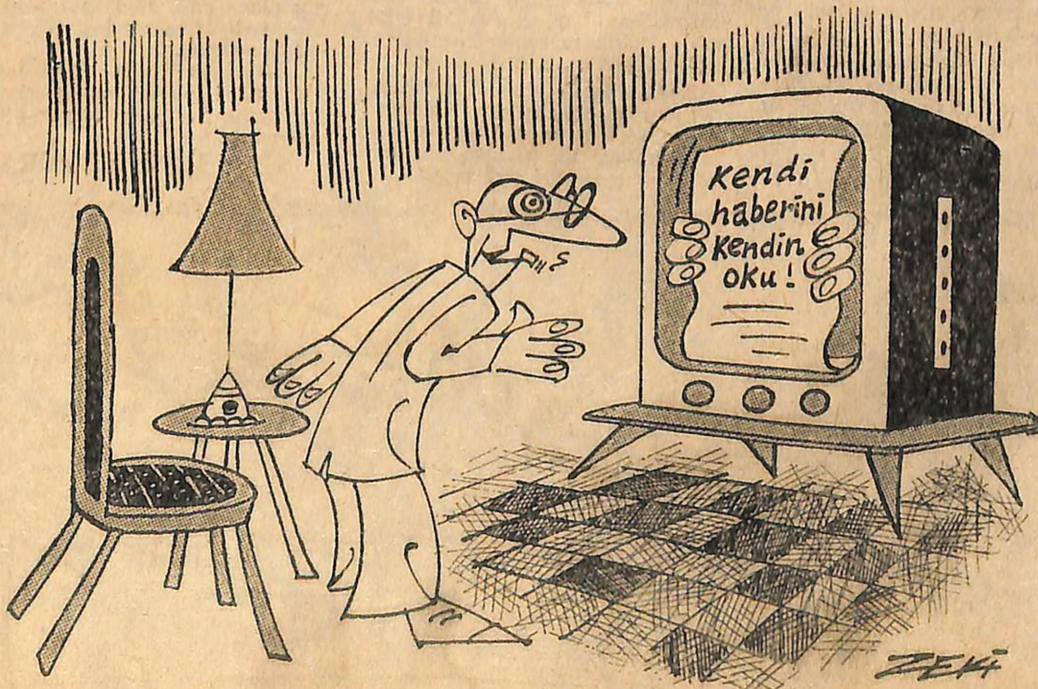
SEÇİM ÇORBASI

Bir kaç tane iyice kesilmiş doğranmış, sol bahçesinden gelme soğanla, bir kaç iri sağda yetişmiş sarımsağı aralarına orta yolcu otu da atarak iyice ezin, bulamaç edin. Biraz at eti, biraz koç eti atın tencereye. Aman sakın eşek eti, sığır eti olmasın ha, dikkat edin. Çorbanız bir şeye benzemez, midenizi teper sonra...

Bir yandan da ununuzu hazırlayın, suyla karıştırın yâni. Sonra hepsini karıştırıp atın bir parlâmento tenceresine. Yalnız dikkatli olun, tencereniz ve elleriniz kara olmasın. Yoksa; tencere dibin kara, seninki benden kara örneği çorbanız tild olur ve tüm çabalarınız şoför Niyaziye döner.

İyice fıkırdasın, fokur fokur kaynasın ateşte çorbanız. Ondan sonra indirin ateşten. Üstüne demokratik tuzundan, bozkurt biberinden, kartal kimyonundan serpin...

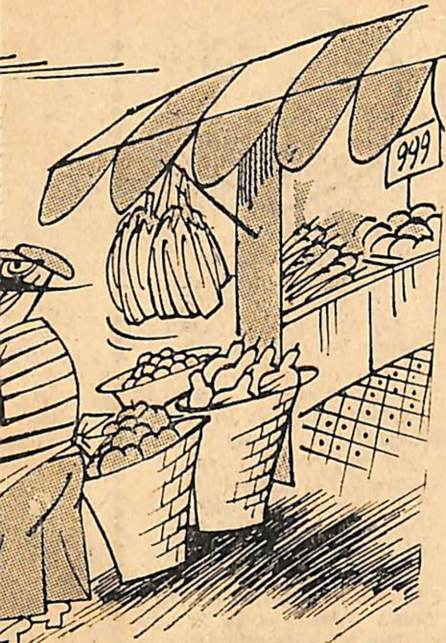
Boşaltın tabaklara çorbanızı. Sonra da bu enfes çorbayı içebilecek, midesi sağlam, cesareti çok bir kaç babayiğit bulun. Eğer çorbayı onlara sonuna dek içirebildinizse fırsatı kaçırmayın, hemen adaylığınızı koyun seçimlerde. İstikbaliniz parlak!...

SAV

Pek değerli yargıcım, muhter
Madem soruyorsunuz doğrus
O gün güzel bir
Ne tarafa bakars
Yanağımı okşarken sonbaharın
Burnuma geliyordu hep parfü
Birdenbire önüm
Kalçasını görünc
İnanın yürümüyor sanki dans
Poposunu sallayıp âhenkle gid
Gide gide gelmiş
Anlaşılan binecek
Otobüse binerken ben yerimi
Kızın arkasındaydım, bir de ç
Bir çığlıkla birlik
Herkes tükürük
Sonra da getirdiler beni işte
Sarkıntılık suçundan başladım
Soruyorum sizler
Çimdik atmaz mı
Beraet istiyorum asla suçlu de
Suçlu kızın poposu, bir de be

ile güzelleşecek. — Gazeteler —

lerinden seç.. güzelleşmek için alıyorum!..

a yükseldi. — Gazeteler —

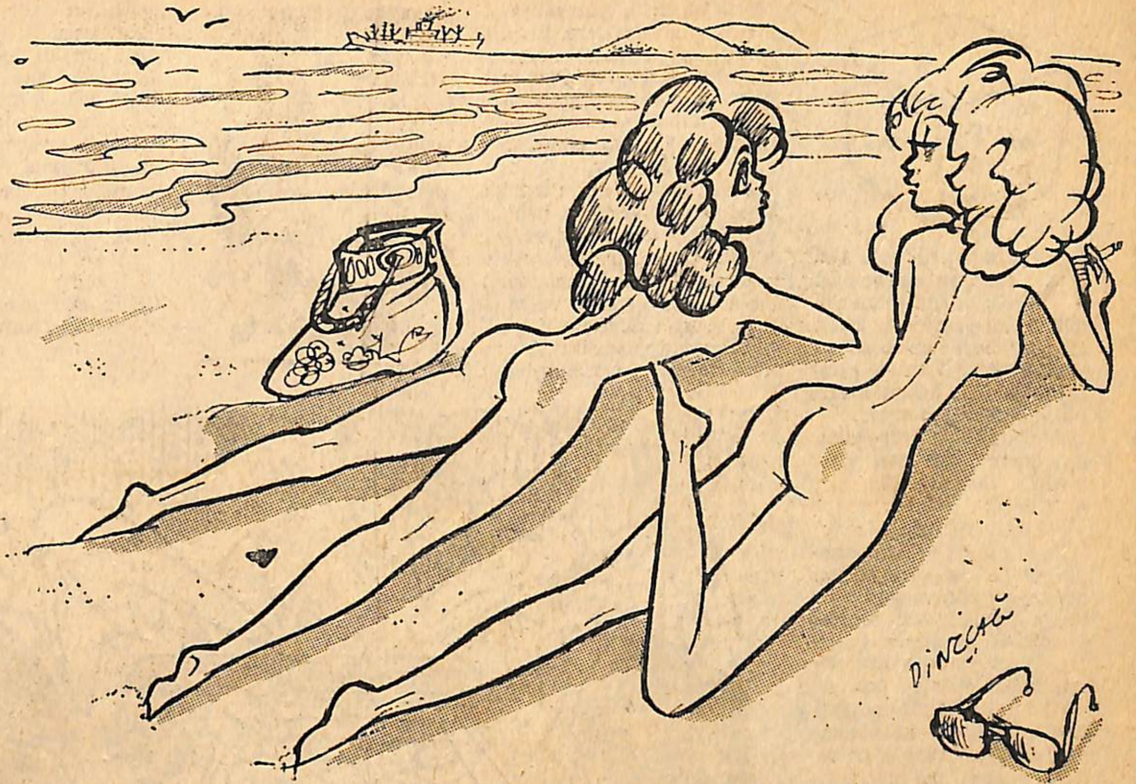

Ne odun kafalısın be!..
çok yaşayın beyim!..

NMA

,savcı beyim
söyleyim.
ndü, bulvarda yürüyordum
bir bacak görüyordum.
rüzgârı
kokuları.
işte şu kız belirdi
hepten aklım delirdi.
yordu
ordu.
bir durağın önüne
lus otobüsüne.
mıştım
dik atmıştım.
çanta indi kafama
şu mâsum suratıma.
aya
sormaya.
benim yaşımdayken siz
nız böyle popo görseniz?..
im,
gençliğim...

T. Tamer AKALIN

— Buraya boşuna gelip soyunduk... Baksana, kimsecikler yok!..

YEMEK TARİFLERİ

TÜRLÜ

Patates yanaklı bir çokgelişmiş vatandaşın özel teşebbüsünden, kabak kafalı bir siyasînin demecinden, havuç burunlu bir sözde aydının «Biz adam olmayız» ukalâlığından, kendini fasulye gibi nimetten sayan bir aklı evvelin düşüncelerinden alabildiğiniz kadar alın. Alabildiğiniz kadar alın diyoruz. Çünkü pek dişe dokunur bir şey bulunmaz bunlarda. Ama ne yapalım ki türlü yapmak istiyorsunuz.

Hepsini atın bir tencereye, güzelce yıkayıp tuzlayın, sonra yağlayıp ballayın ve iyice kaynatın. Kaynattınız mı? İndirin ateşten tencerenizi, içine yeteri kadar «Maşallah», «İnşallah», «Boşver, aldırma», «Adam sende» gibi neşeli baharatlardan atın, acı biber doğrayın.

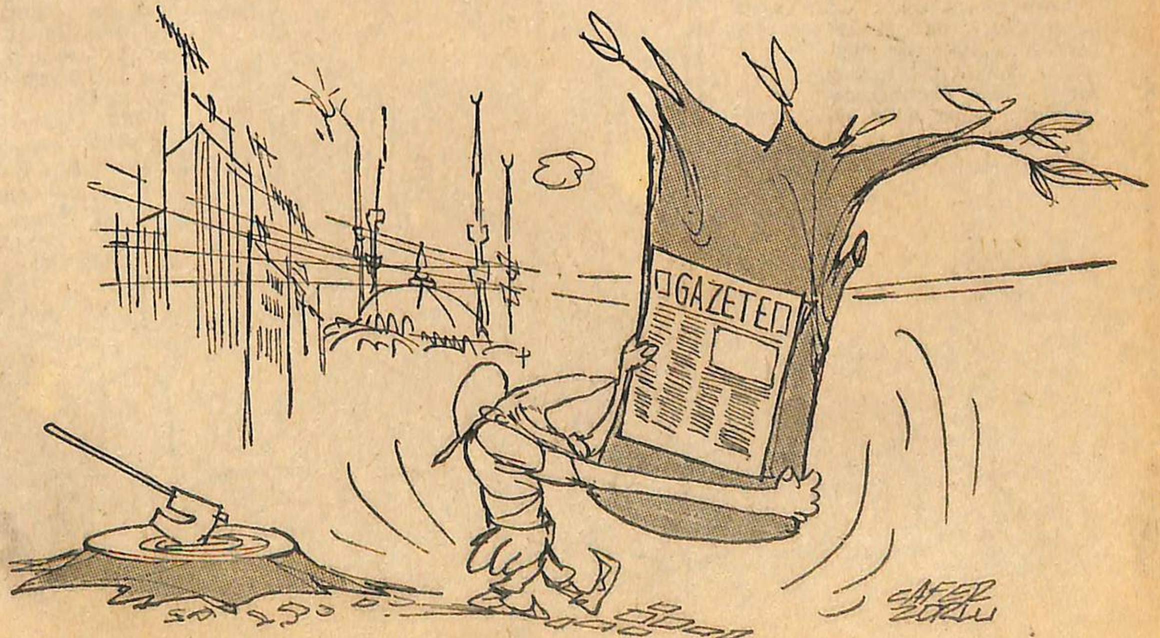
Yemeğiniz hazırdır artık. Âfiyetle yiyebilirsiniz. Yalnız dikkat edin ha, acele ederseniz diliniz yanar, yavaş yerseniz midenize oturur, dibinizi yakar...

LÂF SALATASI

Yarım kilo kadar «Vatan, millet, Sakarya», bir kilo «Nurlu ufuklar», ikiyüz elli gram «Yapacağız, edeceğiz» alın, politika ununa batırarak ince ince doğrayın bir büyük, göbekli tabağın içine. Münasip miktarda soğan, sarımsak, solak salak da doğrayarak iyice tuzlayıp karıştırın. Tuzlamak işi önemlidir ha. İyi tuzlayamazsanız kokusu çıkar hemen, rahatsız eder konu komşuyu. Tuzu pek bol da olmasın tuzluya malolur salatanız. Bir işe yaramadığı gibi size de çıkar sağlayamaz sonra...

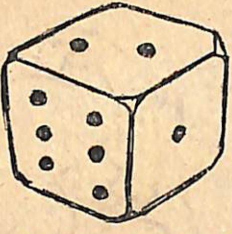
Biraz «Çok yaşa» maydanozu, biraz «Alkış» nanesi, biraz «Bravo» limonu, bol miktarda «Dalkavuk» yağı, «Palavra» tozu da ektiniz miydi salatanız hazırdır. Buyrun.

Erhan TIĞLI

Yazısız

dünya tavla şampiyonası

Karagümrük'teki Karabaş'ın kahvesi bu gün tarihî günlerinden birini yaşıyordu. Günlerden beri dedikodusu yapılan dünya tavla şampiyonası için bütün hazırlıklar tamamlanmıştı.

Peki ama bu müsabakanın önemli rakipleri kimlerdi?... Şimdi bunları tanıyalım:

MEHDİ DÜRDÂNÎ :

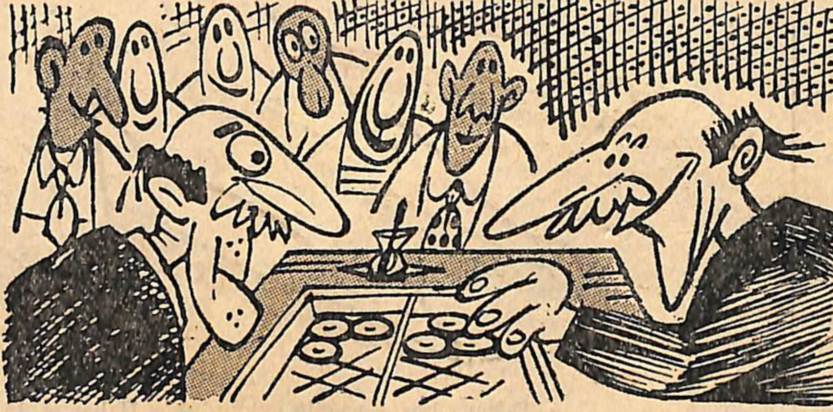
Tam otuziki yıldır dünya tavla şampiyonluğunu kimseye kaptırmayan, her attığı zardan ses getiren büyük ve yenilmez tavlacı... Yaşı yetmişsekiz, zayıf, benzi sarı ve çok sinirli bir adam... Son defa Kostarika'daki müsabakada hiç oyun vermeden finali oynayan bu büyük oyuncuya karşı oynamak büyük cesaretti. Çünkü Mehdi Dürdânî'nin gele attığı vâki değildi. Bir kere 1933'te bir defa gele atmış, bu yüzden yemeden içmeden kesilerek ölmek tehlikesi geçirmişti... Kısacası Mehdi büyük, çok büyük şampiyondu. Ayrıca bu son oyundan sonra artık tavla masalarına veda edecekti...

ŞİNASİ PENCÜSE :

Mehdi Dürdânî'nin karşısına çıkmak cesaretini gösteren bu müsabık da, senelerdir Karabaş'ın kahvesinde her önüne geleni yenmiş, atak ve ters oyunuyla kaç kişinin tavlayı başına geçirmesine gülerek müsaade etmiş bir şampiyondu. O da aşağı yukarı Mehdi'nin yaşındaydı. Altı çocuklu, onbeş torunlu Şinasi Pencüse emekli bir memurdu. Tavlayı, karısının dırdırından kurtulmak için kendini kahveye attığı sıralarda öğrenmişti. Fevkalâde dikkatli bir oyuncuydu. Karşısındakinin hatâsını hiç affetmez, yıldırım gibi bastırıp ekseri mars yapardı. Gelesi az olmakla beraber arada bir bulunurdu. Yalnız taş toplarken ve kapı alırken acayip şeyler yapar, elleri büyük olduğundan kaç taş aldığı belli olmazdı...

İşte bu iki büyük müsabık bugün saat tam üçte, yâni onbeşte karşı karşıya geliyorlardı. Karabaş'ın kahvesine sadece gazeteciler ve hakem heyeti alınmıştı. Bir de emektar Haydar baba...

Bu müsabakada Şinasi beye taktiği Haydar baba vermişti. Onun antrenörüydü. Oyun sırasında Şinasi'nin terini silmek, ona ıhlamur vermek ve takımına sigara yakmak gibi işleri de yapacaktı. Hekem heyeti şu kişilerden

kuruluydu: Geleci Asım bey, Hepyek Ziya, Palabıyık Mustafa, Yahudi Raci, Çelebi Ârif, Kaptan Cahit, Muna Muzaffer... Karabaş ayrıca kahvenin içine çoban kolonyası sıktırmış, jüri heyetine ve gazetecilere birer nargile ayarlamıştı.

Müsabakaya iki müsabık da saat tam ikibuçukta geldiler. Mehdi Dürdânî üstüne ördek yeşili bir kostüm giymiş, turuncu bir kravat takmıştı. Yanında antrenörü Buhurdan Lâtif vardı. Şahane arabasından kurumla inen Mehdi'ye mukabil Şinasi Pencüse dolmuşla geldi. Üstünde kırk senelik emeklilik elbisesi vardı. Yenilik olarak Sümerbank'tan aldığı mavi çizgili krep gömleğini giymişti.

İki rakibin karşılaşmaları çok rutubetli oldu... Mehdi Dürdânî:

«— Mirim, dedi. Görüyorum ki benim karşıma geçip tavla oynamak cesaretini kendinizde buluyorsunuz. Bu çok küstahça ve lâubalice bir hareket olmasına rağmen cesaretinizi gene de bilvesile tebrik edebilirim. Ben otuz iki yıldır tavla masasından mağlûbiyet yüzü görmeden kalktım. Bu sefer de sizi temizleyip artık veda edeceğim. Her halde mağlûp olursanız yeis ve kedere kapılmazsınız. Size iyi şanslar temenni eder iki gözlerinden öperim... İki nokta üstüste...»

Bu lâflar karşısında Şinasi Pencüse saatinin kordonuyla oynayarak, sinirli bir sesle cevap verdi:

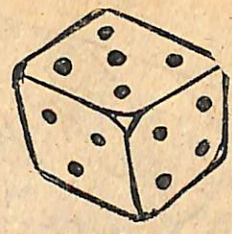
«— Beyefendiciğim, görüyorum ki kendinize çok güveniyorsunuz. Siz bir şampiyon olabilirsiniz. Fakat karşınızda da on senedir tavlada herkese zar yutturan bir kimse var. Korkarım ki bugün ilk mağlûbiyeti size tattırırken elinizdeki şampiyonluğu alacağım. Zira mağlûp olursam karı beni eve sokmayacağı için Karagümrük'te maskara olurum. İyi oynayan kazansın... Yalnız zarları hohlamak, koklamak, sallamadan atmak yok. Parmağını hangi pula dokundurursanız onu oynayacaksınız. Bilmem izah edebildim mi?... Haydi hayırlısı ..»

Oyun daha şimdiden elektrikli bir hava ile başlayacaktı. Bu belliydi... İki müsabıkın baston bastona gelmemeleri için gazeteciler morukları kollarından tutup masanın başına oturttular. Kahveci, yepyeni bir tavlayı masaya koydu... Spikerler dışarıya bu büyük maçın tafsilâtını vermek için neféslerini ayarlamaya başlamışlardı.

Haydar baba zarları çıkarıp verdi ve Şinasi beye manâlı manâlı baktı... Mehdi Dürdânî hemen zarları kapıp muayene etti. Hiçbir hile yoktu... Civalı değildi... Çünkü böyle müsabakalarda çeşitli dümenler olabilirdi.

Başlama ziline basan jüri başkanı Geleci Asım beyle beraber taraflar zarları salladılar. Mehdi şeş, Şinasi bey dü atmıştı... Oyuna Mehdi başlayacaktı. Bu onun için avantajdı. Beş oyunda bitecek bu maç bakalım nasıl bir manzara arzedecekti... Oyun büyük bir temkinle başladı. Mehdi açık oyuna giren Şinasi beyin durmadan taşını kırıyor ve kendi pullarını kapı yapıp oyunu sert bir şekle sokuyordu... Şinasi bey birinci oyunu kaybederken gülümsüyordu. Halbuki o birinci oyunu şimdiye kadar hiç kaybetmemişti... Nargileler heyecanla tokurduyor, demli çaylar üstüste geliyordu...

İkinci oyunu da aynı

hızla Mehdi almıştı...

Etraftan mırıltılar ve şırıltılar duyulmaya başladı. Şinasi beye ne oluyordu. Üçüncü oyu için yarım saat ara verildi. Şinasi beyin suratı asık değildi. Üstelik gülümseyerek Birinci sigarasını tellendiriyordu. Antrenör Haydar baba onu kenara çekmiş taktik veriyor, fakat Şinasi bey oralı olmuyordu:

«— Ne yapıyorsun? Hep ters oynuyorsun beyefendiciğim... Herif hep seni altı kapıya sokuyor... Atlamalı oyna... Fazla açılmadan git... Sonra cığar kapısını atlama... Dülerde hücum et... Yekleri az at...»

Şinasi bey:

«— Üzülme üstadım, dedi. Elbette benim de bir bildiğim var. Bu herifi şimdi perişan edeceğim.»

Oyun tekrar başlamıştı. Dördüncü oyunu gene Mehdi almaz mı?... Artık 4 - 0 durumda olan Şinasi bey için yapacak bir şey yoktu. Büyük şampiyon gururla iskemlesinde yaylanarak:

«— Eeee, nasılmış Şinasi bey? dedi. Boyunuza bosunuza bakmadan ne cesaretle benim karşıma çıktınız?... Bırakın efendice bu tavlayı... Çünkü son oyunda sizi mars edeceğim...»

Şinasi bey gülümsedi:

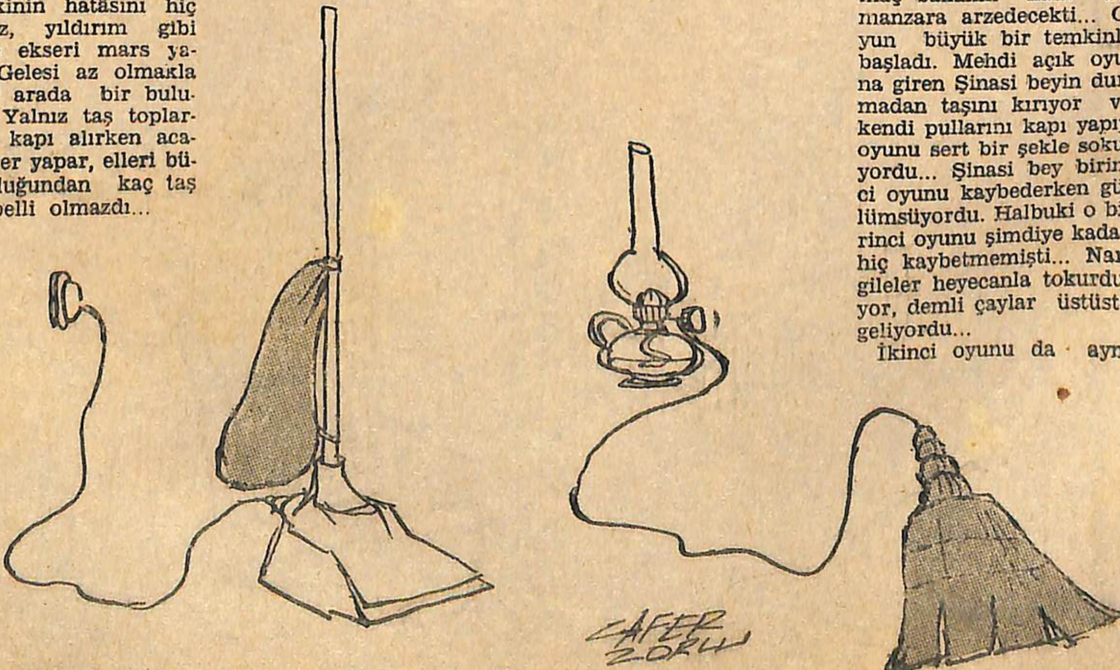
«— Aslan dişlerini sonunda gösterir mirim, dedi. Hele atın bakalım şu sebai dünüzü...»

Tuhaf değil mi, Mehdi Dürdânî sebai dü attı... Ondan sonra artık Şinasi bey ne isterse onu atıyordu. Mehdi çılgına dönmüştü. Şinasi bey şunu at diyor, onu atıyordu. Şinasi bey ise istediği zarı sallıyordu. Artık oyun dönmüştü. Şinasi bey arka arkaya iki mars bir de oyun yaptı. Ve bu çok büyük ve önemli şampiyona Şinasi beyin 5 - 4 galibiyetiyle bitti.

Oyun biter bitmez Mehdi Dürdânî gözleri büyümüş, ter içinde ve kendini kaybetmiş olarak tavlayı kaptı ve yanındaki yardımcısı Buhurdan Lâtif beyin kafasına geçirdi.

Bu oyundaki ince nokta neydi? Şinasi bey nasıl oyunu istediği gibi idare etmişti?... Çünkü Şinasi bey çaktırmadan dördüncü oyundan sonra zarları değiştirmiş ve tavlanın içine koyduğu mıknatıslı demirle istediği zarları atmış ve Mehdi'ye de attırmıştı. Şimdi bu zarlar Karabaş'ın kahvesinde mükellef bir vitrinin içindedir. Dünya şampiyonu olan Şinasi bey de her gün gençlere tavla dersi vermektedir.

Suavi SÜALP

Yazısız

Sizin için

(Abdullah ORHAN)
Yazısız

TOPTAN

Transistörlü radyonun yeni kullanıldığı zamanlarda idi. Radyodaki türküleri zevk ve merakla dinleyenler arasındaki yaşlı bir kadın bir ara gelinine seslenir:

— Kızım, kapatın onu da vığılsınlar, akşam serinliğinde hepsini birden dinleriz, bu sıcakta çekilmiyor.

Hasan HOŞGÖR
S.S.K. Hastanesi — RİZE

DAHA HIZLI GİDEMEZ MİSİN?

Otomobil, diğer araçların arasına sıkışıp kalmıştı. Trafik çok sıkışık olduğundan arabalar çok yavaş gidebiliyorlardı. Çok acele işi olan otomobildeki yolcu, şoföre:

— Acaba daha hızlı gidemez misiniz? diye sordu.

Şoför:

— Gitmesine giderim ağabey ama otomobili bırakacak yer yok ki... diye cevap verdi.

Sefa YIKILMIŞ
Elektrik Tek. P.K. 23 MUĞLA

SARIŞIN BOMBA

Ne el
Ne atom
Ne hidrojen bombası...
Yaktı yandırdı beni
Sarışın Güler'in
Mektup yazması...

ÖZKAN GÖNLÜM

DOKTOR

Antalya Film Festivalinde ödül almış bir aktörle, Festivalde jüri üyesi olan bir bay yanyana aynı otobüste yolculuk ediyorlardı. Bir ara aktör yanındaki baya sordu:

— Beyefendi, ne işle meşgulsünüz?

Jüri üyesi:

— Edebiyat Fakültesinde doçent doktorum, dedi.

Bunun üzerine festival şampiyonu ve altın portakalın sahibi, karnını oğuşturarak cebinden bazı ilâçlar çıkardı ve:

— Doktor bey; karnım çok ağrıyor, şu ilâcımı nasıl alsam acaba? diye sordu.

Esat KURNAZ
İ.Ü. Edebiyat Fakültesi
Keçiköyü/SİMAV

ZILGITI YİYİNCE

Konya'nın batısında ve şehre hayli uzak olan köylerden birinin halkı, toplanıp ağaya dertlerini döktüler:

— Ağa, dediler. Biz şehre giderken, her zaman güneş karşımızdan geliyor. Geri dönerken yine karşımızdan. Yolumuz bitip tükenmek bilmiyor. Güneş de bizi yakıp kavuruyor. Anamızdan emdiğimiz sütü burnumuzdan getiriyor. Çok dertliyiz ağam. Buna bir çare bul.

Ağa düşündü, taşındı. Çareyi buldu:

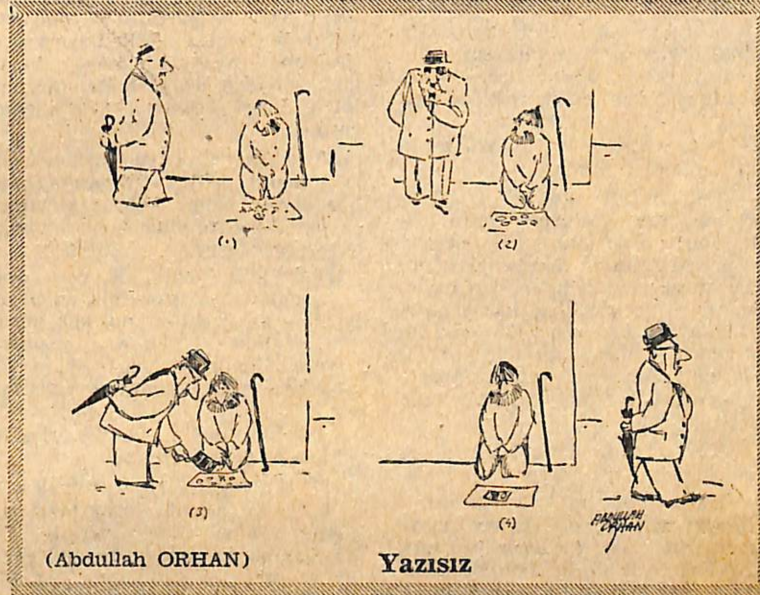
— Siz, dedi, pazara bir gün önceden, akşam üzeri gidin. Orada yatın. İhtiyaçlarınızı erkenden görün. Ertesi gün sabahleyin köye dönün. O zaman güneş karşınızdan gelemez.

Köylüler ağanın emrine uydular. Bir süre pazara akşamdan gidip sabahleyin döndüler. Baktılar ki —hakikaten— güneş karşılarından gelmiyor.

İçlerinden birisi —halinden gayet memnun— gülümseyerek güneşe baktı, baktı da şöyle dedi:

— Ağamızdan zılgıtı yiyince, nasıl arkaya arkaya dolanırsın?..

Hasan TANRIKULU
Pirlibey İlkokulu Md. — NAZİLLİ

(Abdullah ORHAN) Yazısız

İMBİKTEN GEÇİRİLMİŞ LÂFLAR

— Elma deseniz de çıkacağım, armut deseniz de. (Malî Denge Vergisi).
— Beni bulursanız, almamazlık etmeyin. (Filtreli sigara).
— Su gibi yâr, İstanbul gibi diyar olmaz. (Bir İstanbullu).
— Hele şükür, iki yakam bir araya gelecek. (Boğaziçi)
— Benden önce sinir mi vardı? (TV)
— Et girmeyen eve dert girer. (Kasap Cemil)

METİN PÜTMEK

BİRİNCİ

Koşma, koşma yeter
Dur ne olursun, dur
Bekle azıcık, dinlen biraz
Yetişemiyorum
Yalvarırım yavaşla
Ne mesleğim, ne ben, ne gücüm
Eleleyiz halbuki biz üçümüz
Heyhat!... Yetişemiyorum
Off!... Yoruldum artık bittim
Senelerdir koşmaktan bıktım
Yeter be!... Pahalılık yeter koştun
Ama, boşuna konuştum...
Vazgeçtim koşma demekten
Oldu olacak bâri, daha da
Hızlı koş da
Olimpiyat'a katıl.
Yoo.. yoo... Olmaz, yapamam der gibi bakma
Şaşma da
Senin üstüne yoktur
Hızlı koşmada
Bizce bu sene
Sensin birinci
Olimpiyat'ta.

NEVİN

SİZİN İÇİN sayfasında yayımlanacak her yazı ve karikatür karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını açıklar, neşe dolu yazı ve karikatürlerinizi bekleriz değerli okuyucularımız.

BOĞAZ DÜŞKÜNÜ MOLLALAR

Üç molla, cerre çıktıklarında, bir köy evine konuk olmuşlar. Kaldıkları süre içinde yiyip içtiklerinden pek hoşnut olmamışlar ki, kendilerine daha iyi baktırmak için çareler aramışlar. En sonunda şöyle bir yol bulmuşlar.

«Ev sahibi odada iken uyuyacaklar. Canlarının istediği yemekleri sayıklayacaklar. O da utanıp, mollaların dileklerini yerine getirecek.»

Bir gün ev sahibinin gelmesini gözlemişler. Tam odaya gireceği sırada yatıp, uzanmışlar. Adam içeri girince başlamışlar sırayla sayıklamaya.

Birinci molla şöyle demiş:

— Ah, bir bol etli yahni olsa,
Böreği tatlısı ayrı gelse,
Ali Molla onu bulsa,
Kaşıklar ha, kaşıklar.

İkinci molla:

— Ah, bir kızarmış tavuk olsa,
Yanında buz gibi ayran gelse,
Veli Molla onu bulsa,
Kaşıklar ha, kaşıklar.

Üçüncü molla:

— Ah, bir yağlıca çorba olsa,
Üstünde nanesi gelse,
Deli Molla onu bulsa,
Kaşıklar ha. kaşıklar.

Mollaların sayıklamasına ev sahibi dayanamamış. O da şöyle cevap vermiş:

— Mollaların dediği haktır.
«Hak» diyenin yüzü paktır.
Sizin istedikleriniz bende yoktur.
Sayıklan ha, sayıklan.

Hasan TANRIKULU
Pirlibey İlkokulu Müdürü
NAZİLLİ

TİYATRODA

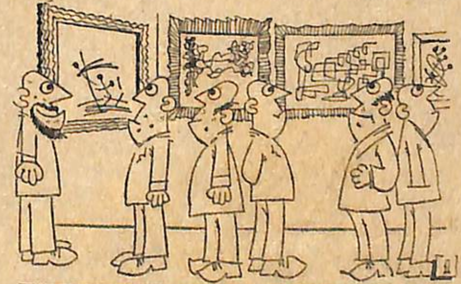
Bir gün Büyük Tiyatro'da oyun seyrediyordum. Ancak arkamdaki çiftin konuşmasından kendimi sahneye vermem mümkün olmuyordu. Bir kaç defa ters ters baktımsa da pek tınmadılar. Sonunda dayanamadım, döndüm:

— Bir tek kelime bile anlamadım konuşulanlardan doğrusu, dedim.

Ne deseler beğenirsiniz:

— Sizi ilgilendirmez, özel konuşuyoruz.

Semih Y. TAŞKAN
PTT. Gn. Md. lüğü TELG. ve TELF. D. Bşk. lığı. ANKARA

(Nuri BİLGİN)
Yazısız

GÖREYSUN daa gözünne!

muzaffer İZGÜ

BİR arkadaş mektup yazmış Anadolu'dan:

«Aman kardeşim, sen İstanbul'u iyi bilirsin, oradan bir daire satın almak istiyorum, şöyle bir bakıver, fiyatlarını da bildiriver, lütfen, ve de zahmet olmazsa» diyor.

Ne yapacaksınız, arkadaş eski arkadaş, onun için düştük yola, başladık ev aramaya. Bu arada bizim arkadaş:

«Aman kardeşim, sakın komisyonculardan bakayım deme, bir de komisyoncu parası vermeyelim, mümkünse müteahhitlerden bak» diye yazdığı için, biz artık komisyoncuları es geçerek, bu sıcakta, elimizde mendil, sokak başı gazoz, gezmeye başladık... İlk kez, bir arsanın ortasına dikilmiş tabelâyla karşılaştım, tabelânın üzerinde «Satılık Daireler» diye yazıyordu. Kendi kendime:

«Galiba bu yakınlarda satılık daireler olmalı» dedim ve köşebaşındaki bakkala sordum. Bakkal:

— Tamam, dedi, verelim. Giriş katı mı istersiniz, zemin katı mı, yoksa daha yüksekteki katlardan mı?

Bizim arkadaşın parası az olduğu için, bakkala:

— Giriş katı veya zemin katı olsun, dedim.

Peynir tarttığı müşterisini savdıktan sonra:

— Gelin benimle, dedi.

Vardık gittik boş arsanın başına:

— Bakın kardeşim, dedi, giriş kapısı şurada olacak apartmanın, sonra buradan şöyle bir merdiven dönecek, gelin gelin benimle...

Adamın peşine takılıp, adamın yaptığı gibi, dört adım atıp, sonra sağa kıvrıldım ve durdum.

— Hah tamam, dedi, işte sizin durduğunuz yer antre...

— Ha burası?

— Evet orası... Sonra efendim...

Adam kapı kolunu kıvırır gibi yaptı, galiba antreden salona girdik.

— Eveeet, dedi, burası da salon olacak, şimdi şu tarafta bir oda, buyrun buyrun...

Adam bize oda niyetine, salon niyetine taşı toprağı gezdiriyor ya, Allah hayra getire... Çömeldi:

— İşte burası da modern tuvalet olacak, dedi.

Onun çömeldiği yerin yanına da şöyle ben geçip, başımı duş altına sokar gibi yaptım ve:

— Galiba burası da banyo olacak, dedim.

— Tamam, dedi, nasıl da bildiniz?

— Bizim ev de öyle de, dedim.

— Efendim önde bir balkon... Ha sizinkisi zemin katı olacaktı, evet efendim arkada bir bahçe, ön tarafta her odadan dışarıya birer pencere...

— Pekiyi inşaata ne zaman başlıyorsunuz? diye sordum.

— Vallahi kardeşim, dedi, bu apartman sekiz katlı, çift daire olacak. Yâni onaltı daire, bu dairelerden ancak daha on dairesini sattım, şöyle onbeş daireyi satmadan başlamak niyetinde değilim, bakın gereken kolaylığı gösteririz, dairenin yarısı peşin, diğer yarısı için bir yıl vâde, kaçırmayın bu fırsatı, yapacağım apartman İstanbul'da bir tane olacak...

— Yok, dedim adama, bizim arkadaş hazır daire istiyor...

— Hâzır daire mi, kulak asma kardeşim sen hazır dairelere, içine neler koydukları, ne malzeme kullandıkları belli değil, ama buradan alırsan, her gün gelip kontrol etme imkânların var...

Onca çene, onca sıcakta durma, arsayı boydan boya arşınlama, adam bedava tarafından bir gazoz açtı, hepsi o kadara... Uzaklaştım oradan. İki sokak ötede, bu kez gerçekten yapılmış daireler buldum. Kapıya yanaştım, seslendim, biri çıktı:

— Ben çavışım, dedi, ne istiyorsunuz?

— Daire bakacağım, dedim.

— Durun ki mütehidi çığıram ..

Gitti, biraz sonra burma bıyıklı biri geldi:

— Hoşgelmişsin daa, dedi.

— Hoşbulduk efendim, dedim.

— Dayre araysun?

— Evet.

— Gaçinci gat olsun?

— Zemin kat...

— Ha buyir...

İlk kez ayağımın altındaki plâka oynadı, bakıvermişim, gülme, kızma arası bakıtı burma bıyıklı suratıma:

— Usdalar, dedi. Bu zamanda usdanin başinda haçan ki durmayasın, yapar böyle. Etek tolusi para döktü Temel gardaşin puna... Amma göreysun sen de gözünne. Çesmelu bu usdalari çesmelu, kör piçakla çesmelu...

Şöyle aşağıya doğru inerken demiri tutayım dedim, tutmamla beraber demir paldır küldür yuvarlandı yere. Sırıttı yine burma bıyıklı Temel gardaşım:

— Usdalar, dedi yine, çeseceksin bu usdalari... Malzemenin en iyusu, işçiliğin en iyusu, amma bak göreysun gözünne... Tutaysun ucundan koyalım demiri yerine.

Tıslaya tıslaya demiri yerine taktık.

— Galiba, dedim, bu demirler takılmamış daha yerine?

— Ne diyeysun, hiç takilmaz olur mu? Galiba sen de biraz fazlacana bastin yanina, ondan tuşdü... Çel çel, bakma sen o demire, onlar kolaydur daa, iki kilo çimento anasini beller... Sen çel de dayreye bak...

Cebinden bir yığın anahtar çıkarıp, bir bir kilide soktu ama, mümkünü yok ki kapı açılsın... En sonunda bir anahtarı geçirdi deliğe:

— Tamam, dedi, ben girişinden anlarım... Tatlı tatlı girmişdir, anahtarı budur... Şimdi bak ne yapacaksin da, anahtari soktun içine, şöyle önce anahtari bir sağ bir sol yapacaksin, kaldır yukari, ondan sonra indir, aşaği...

Kapının koluna yükleniyordu, koca kapıyı bir aşağı, bir yukarı kaldırıyordu...

— Bunları yaptıktan sonra, bu sefer anahtari şöyle şöyle dürteceksun içine, sonra ha boyle boyle kıviracaksun, sonra pelini şuraya dayayıp, ya Allah diyeceksun... O zaman kapi açılacak...

Kapıya tekmeyi atmasıyla, ikimiz iki yandan zor tuttuk kapıyı, rezesinden çıktı yürüdü... Sırıttı yine burma bıyıklı:

— Ah usdalar, usdalar, sen de gözünne göreysun, Temel gardaşin etek dolusi para döktü punlara, ama hiç önemli değuldur, ev çok kullanişludur...

Kapıyı duvarın yanına dayayıp içeriye girdik. Zifirî karanlık, göz gözü görmez, ama burma bıyıklı Temel gardaşım:

— Göreysun aydinliği, dedi.

— Yaa yaa, dedim, maşallah çok aydınlık, her taraf pırıl pırıl parlıyor...

— Duvarlar pilestikli kireçli padana poyasi... Yerler yarim marley, salonlu salamanceli odalar...

Kafamı tavana kaldırdım, biraz daha kaldırsam başım değecek:

— Biraz alçak değil mi? dedim.

— Ha buna alçak diyeysun, sen gezmemişsin oyleyse oteki inşaatlari. Bilirsin bizim Karadeniz uşaklari uzun boylu olurlar, ben esasen yapmişim bu dayreleri hemşerilerum için, amma varsın size de nasip olsun... Neresi alçaktir punin?... Göster paalum bana iki metreden buyük insan, hem şapkali de dolaşacak teulsun evin içinde, ayiptir, nezaket kuralina sığmaz, pundan eyusu can sağliği...

Yandaki duvarın birini yumruklarken. hızla koşup elime yapıştı:

— Ne yapaysun daa. dedi, yikacaksin evi, hiç öyle gümbür gümbür furulur mi. kaya teul ev alaysun, furma oyle, yukarilar çatlar... Gel saa tuvalethanesinu göstereyum...

Nasıl oldu bilmem, o içeri girdi, ben dışarda kaldım, kapı öyle bir sıkışmış ki Temel gardaşımı içerden çıkarabilene aşkolsun.

— Yüklen gapiya daa!...

— Yükleniyorum Temel kardeş, açılmıyor...

— Garşi duvara cit, oradan tos vurur gibi hizla yaklaş kapiya...

Ulan bu adam bizim kafayı beton mu zannetti, nedir? Duvarın dibine geçtim, gerildim gerildim, zıplayıverdim kapının üzerine, ama kapı bana mısın demedi.

Temel gardaşım içerden bağırdı:

— Aşk ile şevk ile bi daa...

Bir daha bir daha, kapıyı açmanın imkânı yok... Seslendi içerden:

— Ah o usdalar, usdalar... Temel gardaşin etek tolusi para döktü bunnara, göreysun sen de gözünne... Çağur baa çavuşu...

Seslendim, biraz sonra çavuş indi aşağıya:

— Bak, dedim, Temel bey içerde kaldı.

— Ha içerde mi galdı Temel ağam? Temel ağa, içerde mi galmışın?

— Ula poh yiyen, ne konuşaysun, aç da çiksun tişari Temel gardaşin.

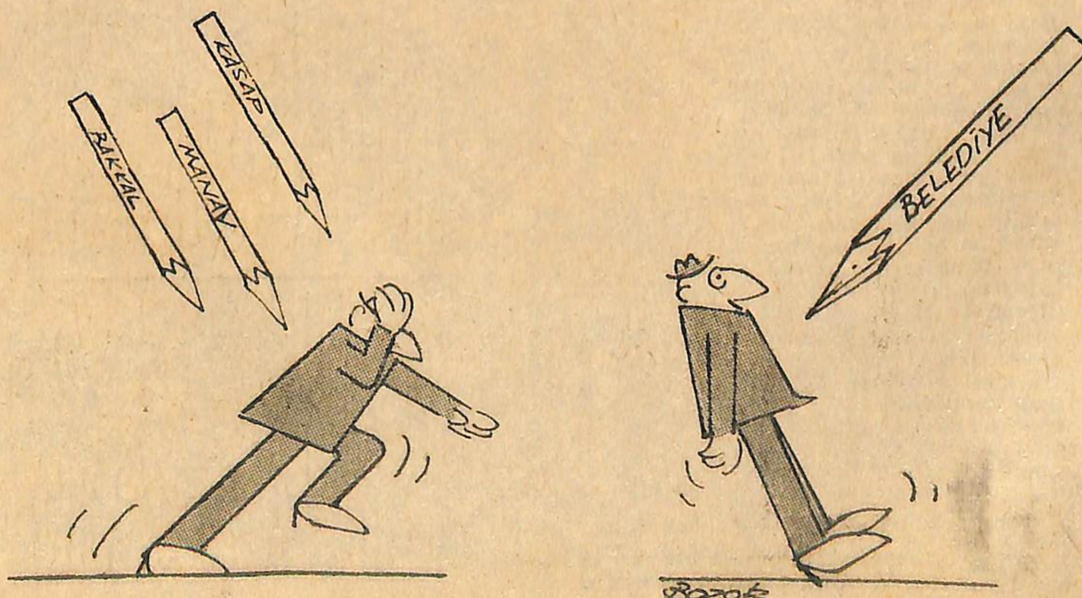
Çavuş geriye çekildi çekildi, sonra öyle bir zıplayış zıpladı ki kapının üzerine, kapıyla beraber banyonun içine girdi. Bereket bu kapının sadece bir tek rezesi kopmuştu. Temel, alnını ovuştura ovuştura çıktı içerden, çavuşa:

— Mutlak vardır senin soyunda bir ayi, dedi. Ulan o ne biçim furuş kapiya, bak baalım tişarının duvarları çatladı mu?

Çavuş dışarı çıktı, Temel gardaşım bana döndü:

— Hiç muhim teul, dedi. Kapi tetuğin şey sıkışur, altindan biraz rende, oldu bittu... Gel saa mutvağını göstereyum...

Geçtik mutfağa, amma Temel gar-

— Belediye et tanzim mağazaları pahalı satış yapıyor. —

daşımdaki göbek haşmetli olduğundan ikimiz sığamadık içeriye, ben göbeğine sürtüne sürtüne dışarıya çıktım, o içerde kaldı.

— Geniş ve ferah, dedi. Bakaysun daa musluğa, en iyisu...

Çevirdi, musluğun baş tarafı elinde kaldı:

— Ah usdalar ah, dedi, Temel gardaşin etek tolusi para töktü bunnara, sen de göreysun daa gözünne... Musluğin tepesuni yanniş oturtmiş... Hiç önemli teul, bi lehim, bi vida tamam... Sen pilâkelere bak...

Elini sürtmesiyle, plâkanın ikisi üçü, yürüyüverdi geldi, bu kez o demeden ben deyiverdim:

— Ah o ustalar ah, dedim, kimbilir etek dolusu para...

— Ne diyeysun, malzemenin en iyusu, işçiliğun en iyusu, acimadı Temel gardaşin masrafa!..

— Amma ah o ustalar ah...

Yürüdü:

— Purasi de sandik odasi, dedi.

Eh, gerçekten şöyle orta büyüklükte bir sandığı alacak kadar bir odaydı.

— Misafirin çeldu, yatir bu odaya, dayasin ayaklarini duvara, fursin kafayi yatsın...

Yukarıya çıktığımızda, sanki mezardan çıkmış gibiydim. Bir zaman gözlerimi güneşe alaştıramadım, sinemadan yeni çıkmışlar gibi kırpıştırdım durdum.

— Yazin serunliğine diyecek yoktur, kışin da, yerin altında olduğu içun sicakliğine diyecek yoktur, bas parayi kaçırma puni... Elii pini peşin, elli pini vâde, tapu, iskân hazir...

Susamışım:

— Bir dakika, dedim, karşıdaki bakkalın yanına, gazoz içmeye gittim.

Bakkal:

— Aman kardeşim, dedi, sakın paranı çarçur etme, bu ev yapılırken gördüm, temeli toz toprak...

Vardım tekrar Temel gardaşımın yanına.

— Ee, dedi, peşin mi alacağsun?

— Yoo şey, dedim, pek gözüm tutmadı Temel kardeş.

— Nedendur?

— Şey, bunun temeli tozdan topraktanmış da...

— Kim tetu puni, halt etmuş puni diyen, bu evin temeli heç yokdur...

— Yok mu?

— Yoktur ya... Müslüman evlâdıyız yalan mı söyleyeceğiz purada?...

— Pekiyi Temel kardeş, nasıl duruyor bu ev ayakta?

Sırıttı:

— Ha pilmez musun vardır bir fizik kanuni... Ona göre durur.

— Fizik kanunu mu?

— Cahilsin galiba... Her hangi bir cismun, tepesinden indirilen şakul dayanma yuzeyinden geçtiği takdirde, o cisum isterse hükümet olsun yikilmaz, ayakta turur.

— Pekiyi Temel kardeş, ya bir zelzele falan?...

Kaşlarını çattı:

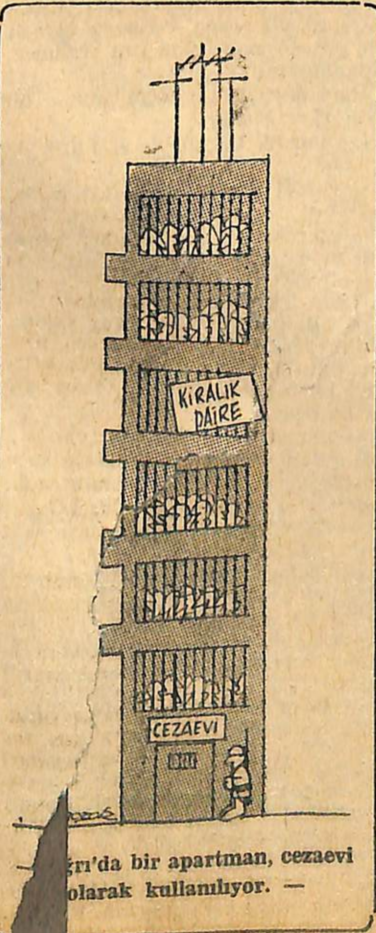
— Sen çok cahilsin da, dedi. Pu memlekette niye Kizilay kurulmuştur? Oldu bir zelzile, aş verir, ekmek verir, yarani sarar...

— Pekiyi ya ölenler?

Yüzüme alaylı alaylı baktı:

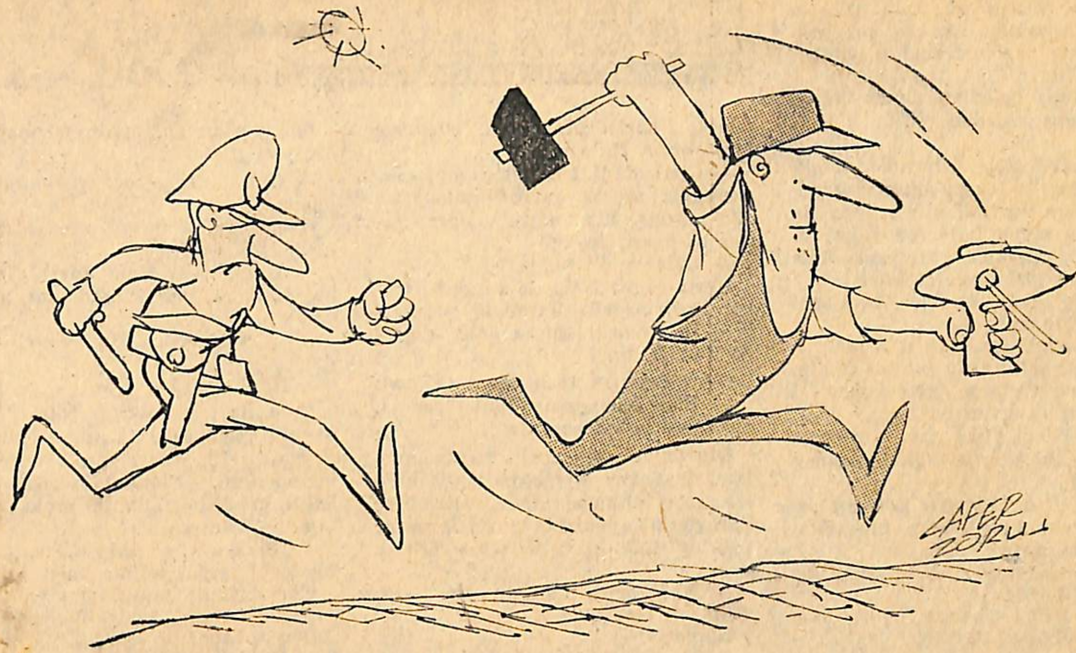
— O zaman da buyuklerimiz yok mi? Başiniz sağolsun demezler mi?

Muzaffer İZGÜ

— ...ğrı'da bir apartman, cezaevi olarak kullanılıyor. —

Almanya'da binlerce kaçak Türk işçisi var. — Gazeteler —

Yazısız

NELER GÖRDÜM

Şu kısa yaşantımda ben çok arkadaş gördüm,
Elime diken batsa, gözlerinde yaş gördüm,
Gazetelere veren ağzı pek sırdaş gördüm
Kazandığım zamanlar tıpkı bir kardaş gördüm,
Kuyruğuna basınca ağzında ateş gördüm...
İyilik meleğidir bakarsın bir arkadaş,
Ustaca bir tebessüm... Bir iltifat, bir traş,
Tamam, dersin; hilesiz, İngiliz malı kumaş
Âdi bezden boyanmış çok halis kumaş gördüm,
Her yüzüme gülende bir gizli amaç gördüm...
Çıkar için kul köle, sonra asil ve mağrur,
Bir tarafı çok pişmiş, bir yanı tümden hamur
Tonla esrar kaçırır, dinden imandan vurur
Beş kuruşa eğilen nice büyük baş gördüm,
Bir elinde gül fakat, diğerinde taş gördüm...
Doğruluk ve yiğitlik, dilinde olmuş sakız,
Ama hiç dayanamaz nerde görse kadın, kız,
Dümeni gizli tutmak, ona göre namus, ırz
Caminin gölgesinde çok sarmaş dolaş gördüm,
Anasını da satan ne kadar ayyaş gördüm...
Beni sever görünen, «Velinimetsin» diyen,
Çıkıp benim adıma, bin türlü herze yiyen,
Ben açlıktan ölürken aşk şarkısı söyleyen
Meşhurlarda yağmaya büyük bir yarış gördüm,
«Çıkar Şirketi» kurmuş, sahte ülküdaş gördüm...

Fikret YILMAZ

İşçi Sigortaları Kurumu çıkmazda. — Gazeteler —

— Birisine sormanın ne gereği var.. gazeteler bu sokakta olduğunu yazıyor!..

Hükûmet korkusu işi de unutturdu onlara. Sabah erkenden baba oğul yola düştüler. İlk kez, bir bakkala ekmek veren arabanın şoförüne sordular:

— Efendi, belediye denen adam bizi çağırmış, nirden gedilir ki? diye.

Adam tarif etti... Bir müddet gittiler sonra bir başka adama sordular. O adam da tarif etti... Sonunda belediye sarayını buldular. Ama, binanın kocamanlığı karşısında birden içeriye giremediler. İdiris:

— Buba, dedi, sen get, ben seni burda bekleyim...

— Eyi oğul, sorarlarsa, o melmekete getdi, ben burda galdım derim.

— Dayak dirlerse çığır buba, iki gişininkini sana atmasınlar...

— Yok, dedi Halo dayı, atmasına atarlar belki amma, sona yırtarım yeri göğü...

İçeriye girdi. Hemen kapının yanında uyuklamakta olan bir adam onu durdurdu:

— Dur bakalım dur babalık, dedi, nerye böyle?

— Belediyeyi görecem...

— Belediyeyi mi?

— Heye...

Adam güldü:

— Gör işte, belediye bu, dedi.

— Sen misin?

— Yoo, bu bina...

Halo dayı elindeki kâğıdı uzattı. Kapıcı kâğıdı okuduktan sonra:

— Daha mesaiye çok, dedi, siz saat dokuzda gelip Cezmi beyi göreceksiniz, belediye zabıta müdür muavini...

— Müdür?

— Muavin...

— Peki efendi gardaşım, nedecek o herif bizi?

— Sizinle bir hâtıra fotoğrafı çektirecek.

— Foturaf, niye?

Kapıcı, kâğıdı tekrar Halo dayının eline tutuşturdu:

— Hadi, dedi, git şimdi dışarda bekle, saat dokuz olunca gel, surdan çık, ötede sor, sana gösterirler.

Halo dayı dışarıya çıktı. Oğlu bıraktığı yerdeydi... Güldü karşıdan İdiris'e:

— Heç oğul, dedi, adam foturaf çekdirecekmiş amma daha gelmemiş...

— Foturaf, ikimiz barabar mı?

— Bilmem ki, olur ki seni de isder...

— Nedecekmiş bizim foturafı buba?

— Ne bilirim oğul, hökümatın işine akıl sır erer mi? Şindi de demiş, illâ ki ben Halo'ynan oğlunun foturafını çekecem... Varsın çeksin oğul elleme... Amma böğünkü yömiyeden olduk getdi...

— Sarıbıyyık ya govarsa bizi?

— Bi şey yapamaz pezemek... Gursağında daha beş bangnotum duruyo... Gel hele gel, şu daşın üsdüne oturak...

Önlerinden bir yığın araç geçiyordu. İçinde paltolu insanlar, büzülmüşlerdi soğuktan. Yaya gidenler, soğuğun etkisiyle daha hızlı yürümek zorunda kalıyorlardı. Halo dayı üşümüyordu, ısınmıştı birdenbire. Durup durup gülüyordu kendi kendine:

«Şu hökümat şu hökümat, heç akıl sır ermez işine, Halo'ynan foturaf çekdirecek...»

İdiris, kalın topuklu ayakkabıların donmuş kaldırımlara tak tuk vura vura geçip giden kadınların ardı sıra yutkunarak bakıyordu. Babasının içerden getirdiği haberden sonra, o da gevşemişti. Hattâ bir bakıma, kendilerini belediyeden çağırdıklarına memnun bile olmuştu. Şu anda, bir yığın kadın geçiyordu önünden. Çoğunun ayağında pantalon vardı amma, arada çorapla geçenleri de oluyordu. İşte o zaman İdiris, bu çoraplı kadınları tâ kaldırımın sonuna dek gözleriyle izliyor, sonra, başka bir kadını izlemeye başlıyordu. Halo dayı:

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— Oğul, dedi, biz burayı heç görmemişik, amma galabalıkmış ha... Bir o yana, bir bu yana, nerye geder ki bunca insan?

— Bilmem ki buba...

Biraz sonra Halo dayı kalktı, tekrar içeriye girdi. Kapıdaki adam:

— Bekle bekle biraz daha, mesai başlamadı, dedi.

Çıktı dışarıya Halo dayı. Oğluna:

— Bişe başlamamış daha amma, annamadım eyicene, dedi...

Oturdular yine, gelip geçen araçları, insanları seyretmeye başladılar. Saat dokuza doğru, Belediye Sarayının kapısından giren insanlar çoğaldı. Halo dayı tekrar kalktı ayağa:

— Hadi oğul, dedi, biz de girek, çekdirek foturafı...

Kapıcıya:

— Girek mi? diye sordu.

— Girin, şurdan çıkın, sonra sorun...

Yürüdüler... Bir merdivenin başındaki adama sordular:

— Biz şeye gedecekmişik, neydi ismisi, Cezmi, işde foturaf çekdirecekmişik...

Adam:

— Anlamadım, dedi...

— Heç, dedi Halo dayı, o adamnan foturaf çekdirecekmişik... Bizim oğlan, nah bu İdiris esgerlikden yollamışdı, onun gibi...

Adam yine anlamadı, parmağıyla bir yeri gösterdi:

— Gidin, Cezmi bey şu karşıdaki odada...

Baba oğul, kapının yanına geldiler.

— Hadi, dedi Halo dayı İdiris'e, heç korkma, ben yanındayım, girek çıkak...

Girdiler içeriye... Bir adam bağırdı:

— Şapka şapka, diye...

Halo dayı İdiris'in, İdiris Halo dayının yüzüne baktı. Adam öyle bağırıyordu ki, sanki şapkası denize uçmuş gibi. Sonunda masasından kalktı geldi, her ikisinin şapkalarına tap tap vurarak:

— Çıkarın be çıkarın, dedi, siz hiç usul erkân bilmez misiniz?

Her ikisi de şapkalarını ellerinde tutarak hazırol vaziyetine geçtiler. Adam sordu:

— Ne istiyorsunuz?

— Heç, dedi Halo dayı, Cazmi beg varmış, o biznen foturaf çekdirecekmiş de...

Adam kaşlarını çattı, gözlerini açtı, ağzından soluk aldı, burnundan verdi:

— Neee? diye bağırdı.

Korktu Halo dayı:

— Foturaf, dedi.

— Ne fotoğrafı?

— Bilmem ki efendi, na bu kâat işde...

— Ver!...

Uzattı Halo dayı. Adam mırıltıyla okudu kâğıdı:

— Haaa, dedi... Durdu, tekrar bir «haaaa» çekti.

İdiris iyice korkmaya başlamıştı. Adam birden ayağa kalkınca, İdiris hop etti durduğu yerde. Dolaptan deynek çıkarmaya gidiyor sanmıştı. Adam bir dosya çıkardı, içinden birtakım kâğıtlar, karıştırdı, arandı, başka bir yerden, sarı bir kâğıt çıkardı, iki kâğıdı karşılaştırdıktan sonra:

— Siz hangi semtte oturursunuz? diye sordu.

— Biz mi? dedi Halo dayı, ismisi ne bişe diyorlar ya...

— Samatya...

— Heye...

— Orada iskânı alınmamış bir zemin katında...

— Altta bi göz oda beg...

— Oranın iskânının alınıp alınmadığını biliyor musunuz?

Halo dayı alışkındı böyle sorulara:

— Vallaha biz heç bişe bilmiyoruk beg, dedi, benim çağa da bilmiyor, biz melmeketten burya çalışmaya geldik, ben öküz parası birikdirecem, oğlan da Şişgo Bedo'ya başlık parası...

Adam, ağır ağır yürüyerek Halo dayının yanına dek geldi, sert:

— İhtiyar, ihtiyar! dedi...

— Buyur beg...

— O bodrum katında oturamazsınız... Çünkü, orası vatandaşın oturmasına uygun değildir, işte bu zabıt bunun için tutulmuş...

— Foturaf mı begim?

Adam bağırdı:

— Ne fotoğrafı be?

— Aşşadaki adam, sizin biznen foturaf çekdireceğinizi söylediydi de...

Alaylı alaylı konuştu bu kez öteki:

— Evet, dedi, çektirip başucuma asacağım...

Sonra tekrar sertleşti:

— O bodrum katında oturamazsınız. Belediye yasalarına göre, iskân izni alınmamış bir yerde vatandaş oturamaz. İskân izni de niye alınır, bakalım orası Türk vatandaşının oturmasına yaraşır bir yer mi, penceresi nasıl, havalandırması nasıl, ısıtması nasıl, vatandaşın sağlığına uygun mu değil mi? Tüm bunlar incelenir, ondan sonra karar verilir, evet, burada vatandaş oturabilir diye... Şayet vatandaşın oturamıyacağı derecede sağlığına zararlı bir yerse, oraya iskân izni verilmez, anladınız mı?

Halo dayı anlamamıştı amma, bilirdi yine usulü:

— Anladık begim, dedi. İdiris de anladı.

— Şimdi oradan çıkacaksınız...

— Nerye gidek begim?

— Nereye canınız isterse, başka ev tutacaksınız?

— Niye?

Adam tekrar kızmaya başladı:

— Allah Allah, niye diyor yahu... İhtiyar, lâf anlamaz mısın sen, orası senin sağlığına zararlı, işte belediye buna izin vermiyor... Yâni hasta olursun.

— Olmam beg... İdiris de olmaz... Biz zaten orda birer yorganla yatıyoruk gene de hasda olmuyoruk, şurda zatime yaza ne geldi ki?

— Yahu biz sizi düşünüyoruz, şunun dediğine bak...

— Begim siz bizi heç düşünmeyin, alışgınık... Siz bizim melmeketteki evleri görseniz...

Adam, elini tak diye masanın üzerine vurunca, İdiris sıçrayıverdi korkudan...

— Bana bak ihtiyar, zabıt tutulmuş, orada iskân olduğuna dair, kaçak iskân... Şayet bir daha yakalarsak, kapıya mühürü vurur geçeriz. Haydi bakalım, şimdi gidebilirsiniz.

Çıktılar dışarıya. İdiris:

— Foturaf buba? dedi.

Halo dayı:

— Baksane, dedi, gızdı ... foturaf mı aklına gelir adamı ... şünüyormuş, orada otur...

- A...

ELEKTRİK SARFİYATI
idarelidir
TÜRK MALI
EDISON
EN İYİSİNİ İSTEYİNİZ :
EDISON
az sarfiyat
bol ışık
B
(İlâncılık : 9001 — 143)

daşımdaki göbek haşmetli olduğundan ikimiz sığamadık içeriye, ben göbeğine sürtüne sürtüne dışarıya çıktım, o içerde kaldı.

— Geniş ve ferah, dedi. Bakaysun daa musluğa, en iyisu...

Çevirdi, musluğun baş tarafı elinde kaldı:

— Ah usdalar ah, dedi, Temel gardaşin etek tolusi para töktü bunnara, sen de göreysun daa gözünne... Musluğin tepesuni yanniş oturtmiş... Hiç önemli teul, bi lehim, bi vida tamam... Sen pilâkelere bak...

Elini sürtmesiyle, plâkanın ikisi üçü, yürüyüverdi geldi, bu kez o demeden ben deyiverdim:

— Ah o ustalar ah, dedim, kimbilir etek dolusu para...

— Ne diyeysun, malzemenin en iyusu, işçiliğun en iyusu, acimadı Temel gardaşin masrafa...

— Amma ah o ustalar ah...

Yürüdü:

— Purasi de sandik odasi, dedi.

Eh, gerçekten şöyle orta büyüklükte bir sandığı alacak kadar bir odaydı.

— Misafirin çeldu, yatir bu odaya, dayasin ayaklarini duvara, fursin kafayi yatsın...

Yukarıya çıktığımızda, sanki mezardan çıkmış gibiydim. Bir zaman gözlerimi güneşe alaştıramadım, sinemadan yeni çıkmışlar gibi kırpıştırdım durdum.

— Yazin serunliğine diyecek yoktur, kışin da, yerin altında olduğu içun sicakliğine diyecek yoktur, bas parayi kaçırma puni... Elli pini peşin, elli pini vâde, tapu, iskân hazir...

Susamışım:

— Bir dakika, dedim, karşıdaki bakkalın yanına, gazoz içmeye gittim.

Bakkal:

— Aman kardeşim, dedi, sakın paranı çarçur etme, bu ev yapılırken gördüm, temeli toz toprak...

Vardım tekrar Temel gardaşımın yanına.

— Ee, dedi, peşin mi alacağsun?

— Yoo şey, dedim, pek gözüm tutmadı Temel kardeş.

— Nedendur?

— Şey, bunun temeli tozdan topraktanmış da...

— Kim tetu puni, halt etmuş puni diyen, bu evin temeli heç yokdur...

— Yok mu?

— Yoktur ya... Müslüman evlâdıyız yalan mı söyleyeceğiz purada?...

— Pekiyi Temel kardeş, nasıl duruyor bu ev ayakta?

Sırıttı:

— Ha pilmez musun vardır bir fizik kanuni... Ona göre durur.

— Fizik kanunu mu?

— Cahilsin galiba... Her hangi bir cismun, tepesinden indirilen şakul dayanma yuzeyinden geçtiği takdirde, o cisum isterse hükümet olsun yikilmaz, ayakta turur.

— Pekiyi Temel kardeş, ya bir zelzele falan?...

Kaşlarını çattı:

— Sen çok cahilsin da, dedi. Pu memlekette niye Kizilay kurulmuştur? Oldu bir zelzile, aş verir, ekmek verir, yarani sarar...

— Pekiyi ya ölenler?

Yüzüme alaylı alaylı baktı:

— O zaman da buyuklerimiz yok mi? Başiniz sağolsun demezler mi?

Muzaffer İZGÜ

Almanya'da binlerce kaçak Türk işçisi var. — Gazeteler —

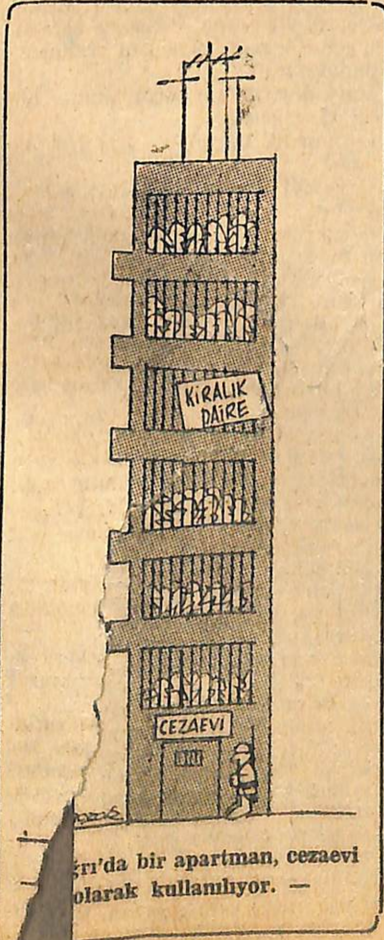

Yazısız

NELER GÖRDÜM

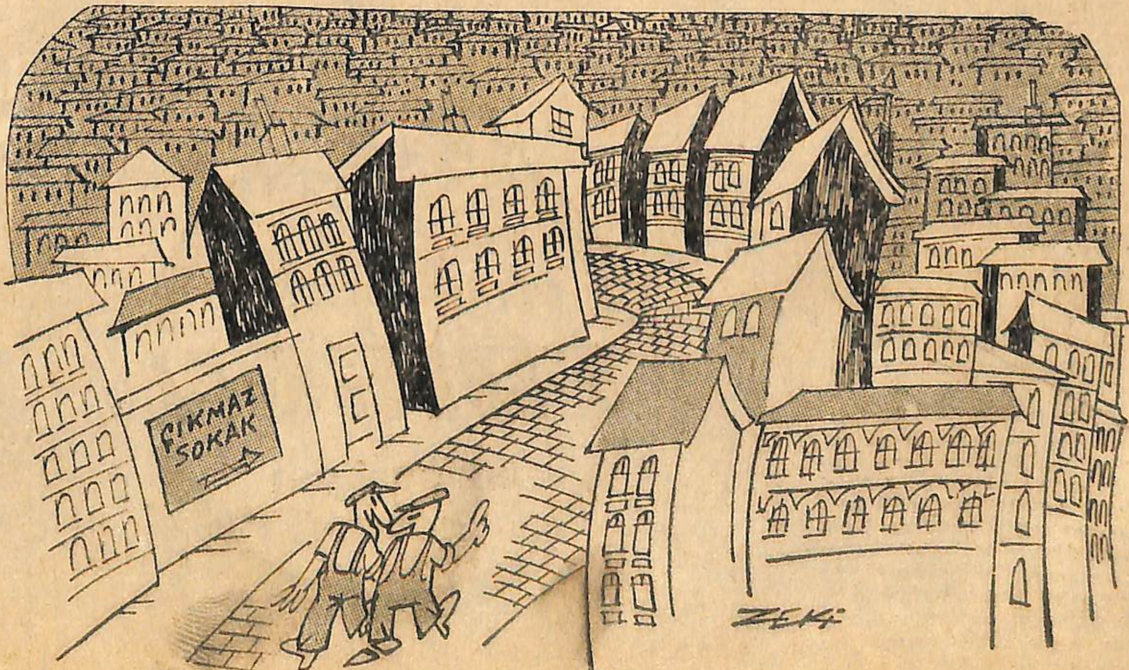
Şu kısa yaşantımda ben çok arkadaş gördüm,
Elime diken batsa, gözlerinde yaş gördüm,
Gazetelere veren ağzı pek sırdaş gördüm
Kazandığım zamanlar tıpkı bir kardaş gördüm,
Kuyruğuna basınca ağzında ateş gördüm...
İyilik meleğidir bakarsın bir arkadaş,
Ustaca bir tebessüm... Bir iltifat, bir traş,
Tamam, dersin; hilesiz, İngiliz malı kumaş
Âdi bezden boyanmış çok halis kumaş gördüm,
Her yüzüme gülende bir gizli amaç gördüm...
Çıkar için kul köle, sonra asîl ve mağrur,
Bir tarafı çok pişmiş, bir yanı tümden hamur
Tonla esrar kaçırır, dinden imandan vurur
Beş kuruşa eğilen nice büyük baş gördüm,
Bir elinde gül fakat, diğerinde taş gördüm...
Doğruluk ve yiğitlik, dilinde olmuş sakız,
Ama hiç dayanamaz nerde görse kadın, kız,
Dümeni gizli tutmak, ona göre namus, ırz
Caminin gölgesinde çok sarmaş dolaş gördüm,
Anasını da satan ne kadar ayyaş gördüm...
Beni sever görünen, «Velinimetsin» diyen,
Çıkıp benim adıma, bin türlü herze yiyen,
Ben açlıktan ölürken aşk şarkısı söyleyen
Meşhurlarda yağmaya büyük bir yarış gördüm,
«Çıkar Şirketi» kurmuş, sahte ülküdaş gördüm...

Fikret YILMAZ

...rı'da bir apartman, cezaevi olarak kullanılıyor. —

İşçi Sigortaları Kurumu çıkmazda. — Gazeteler —

— Birisine sormanın ne gereği var.. gazeteler bu sokakta olduğunu yazıyor!..

Ağrılarda ve GRİP'te
Lokman
ALGO
ALGO

(Ajans Tek: 72/289 — 142)

da olurmuşuk... Yörü oğul yörü, bize heçbişe olmaz, bizim mayamız torpak nasıl olsa, torpağa torpah da ne olur ki?...

Kapıcının yanından geçerlerken, kapıcı sordu:

— Nasıl çektirdiniz mi fotoğrafı?

— Heye, dedi Halo dayı. Yalnız içinde sen eksiksin diye begin canı çok sıkıldı. Senle de ayrı çekdirecekmiş...

Çıktılar dışarıya... İkisinin de içinde bir sevinç vardı. Kendilerine göre çok büyük bir tehlike atlattıklarına inanıyorlardı. Hem de tehlikeden çok ucuz kurtulmuşlardı...

«Bu yerin altındaki yerde oturamazlarmış, hasda olurlarmış...»

Güldü yine Halo dayı:

— Bak sen şu begin ettiğine, dedi. Sanki peşin peşin bizi düşünüyorlar...

Hiç aldırmadı Halo dayı... İnşaata geldiklerinde öğle paydosuna iki saat vardı. Sarıbıyık:

— Nerdeydiniz? dedi.

— Heç, dedi Halo dayı, belediyedeydik...

— Niye gittiniz belediyeye?

— Sana ne? Biz çalışmaya geldik.

— Bugün yevmiyeler gitti, hadi gezin bakalım bugün...

— Niye? Yarım alırık biz de...

— Olmaz, dedi Sarıbıyık, ben tam iş, tam yevmiyeyi bilirim. Öyle bölük pörçük şeylere aklım ermez...

Ustanın biri:

— Çalışsınlar yahu, dedi...

Sarıbıyık, ona hiç cevap vermeden kahvenin yolunu tuttu... Zaten yağmur da yağmaya başlamıştı. Oğluna:

— Hadi, dedi, sen get eve, bu Sarıbıyyık iti bi halt yimesin, ben Recai beg gelene gadar burada bekleyim...

(Devamı var)

Akbaba
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11
Fiyatı: 150 kuruş.
İLÂN FİYATI: Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

Şefin suçu

Memurunu bulmaca çözerken yakalayan şef:

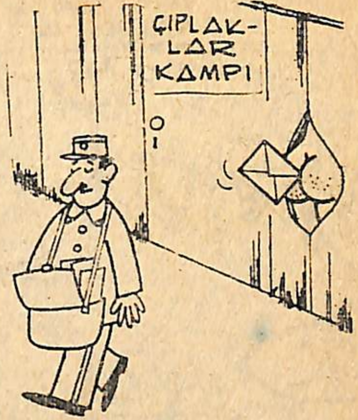
— Ne zaman büroya girsem, sizi işi gücü bırakmış tembel tembel otururken buluyorum, diye bağırdı. Olacak şey mi bu?

Diğeri boynunu bükeceğine, diklendi:

— Bu benim değil, yeni ayakkabılarınızın suçudur!

— Ayakkabılarımın mı?...

— Evet efendim. Eğer bu lâstik ökçeli pabuçları giymekte ısrar ederseniz, büroya girdiğinizi nasıl duyabilirim?

Yazısız

Nereden tanıyormuş?

Bir önceki celsede olduğu gibi suç âleti bıçağı sanığa gösteren yargıç, sordu:

— Bu bıçağı tanıyor musunuz?

— Evet, diye cevap verdi adam.

— Daha önce nerede görmüştünüz?

— Geçen duruşmada sizin elinizdeydi efendim.

Ah, bir bilen olsa!..

Hareketsiz yatan hastanın başucunda kara kara düşünen doktor:

— Anlayamadım ki, dedi durumu öğrenmek isteyen yakınlarına. Nefes almıyor, kalbi çarpmıyor, vücut buz!... Nesi olabilir acaba?...

Ayaküstü sohbet

Cenaze alayında eski bir arkadaşıyla karşılaşan Marius:

— Nerelerdesin birader, dedi. Karın nasıl?

Diğeri, başıyla götürülen tabutu işaret ederek cevap verdi:

— Gördüğün gibi...

Hizmetçi bu

Yeni tuttuğu oda hizmetçisini kısa bir testten geçiren kontes:

— Biz, yılın sekiz ayını Cote d'Azur'daki şatomuzda geçiririz, dedi. Orada kalmak bilmem işinize gelecek mi?

Hizmetçi kız gayet rahat:

— Bilmem ki, diye cevap verdi. Önce şato ile kont hazretlerini görmem gerek!

İstek bu ya

Dalkavuğunu ölüme mahkûm eden kral:

— Ölüm şeklini senin zevkine bırakıyorum, dedi. Nasıl ve nerede ölmek istersin?

— Kral olarak, ecelimle...

— Bu da Paris'teki av hâtıram!

— Görüyorum ki, senin askerî manevralardan çok sivil manevralara istidadın var!..

Neden sormuş?

Göl kenarında gezerlerken babasına sordu:

— Bir şeyin nerede olduğu bilinirse, o şey kaybolmuş sayılır mı?

Minicik oğlunun saçlarını okşayan baba:

— Kaybolmuş sayılmaz, dedi. Neden sordun?

— Senin köstekli saat gölün dibini boyladı da!...

Tehlike anında

Nişanlısının hediye ettiği küçücük adres defterine dostlarının telefon numaralarını işleyen genç kız, defterin birinci sayfasındaki «Kimlik» bölümünü de doldurduktan sonra, sıra «Kaza anında haber verilecek kimseler»e gelince kalemi eline aldı, karşılığına şu notu karaladı: «Adamo veya Johnny Hallyday.»

Neden?

Tiyatronun balkon seyircilerinden biri, yanında oturana:

— Sizi anlamıyorum, dedi. Tenor şarkı söylerken onu domatesle bombardımana tutmuştunuz. Oysa şimdi perde kapandıktan sonra alkışlıyorsunuz?...

— Tenor geri gelsin diye. İki domatesim daha var da...

Unutmaktansa...

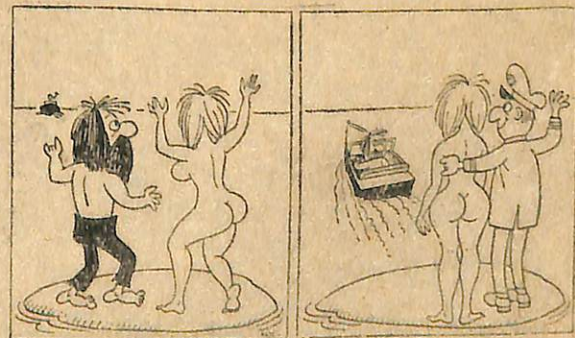
Arkadaşıyla karşılaşınca:

— Bana yüz frank borç verebilir misin? diye hemen yanına sokuldu.

— Kusura bakma, diye cevap verdi beriki, borç vermemeye yeminliyim.

— Yaaa, bunu ömrümün sonuna kadar unutmayacağım!

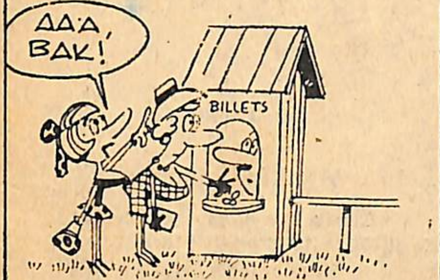
— Oh oh... İstediğin parayı verebilseydim, eminim ömrünün sonuna kadar hatırlamıyacaktın!

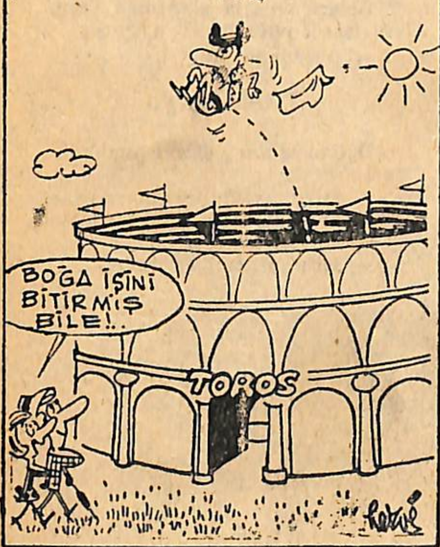

Yazısız

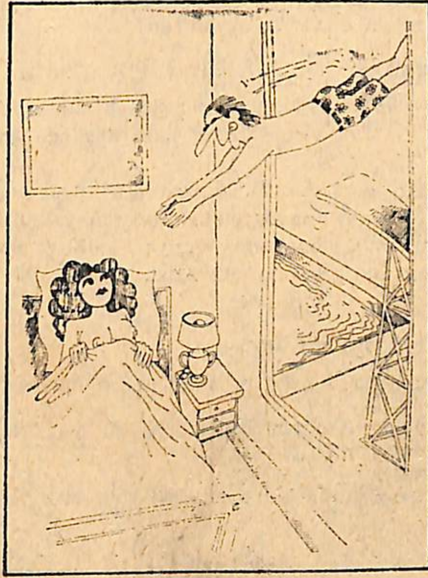
Spor Karikatürleri

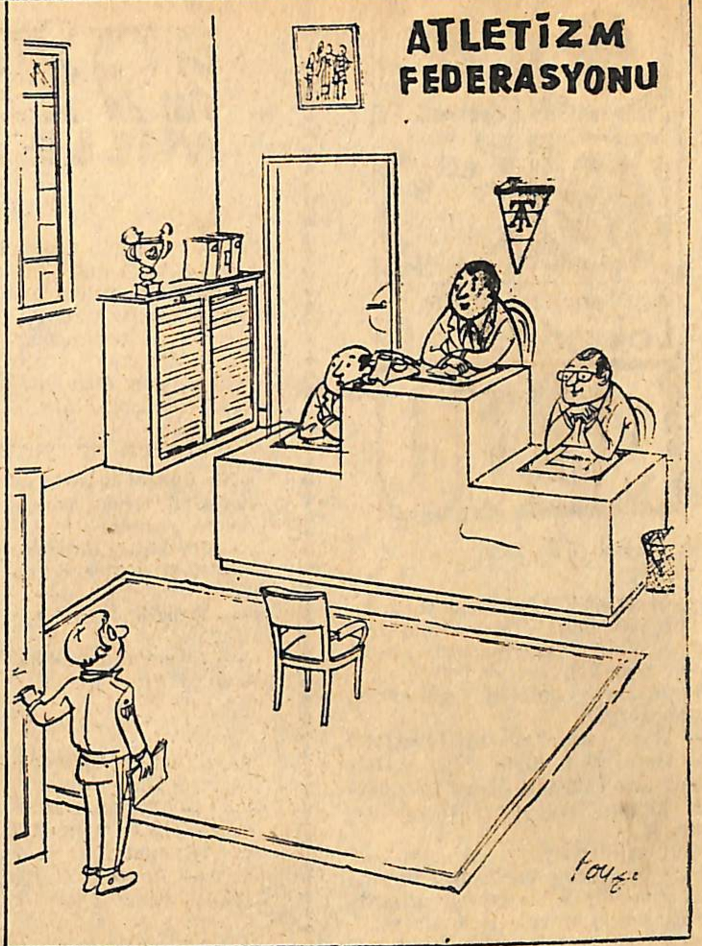

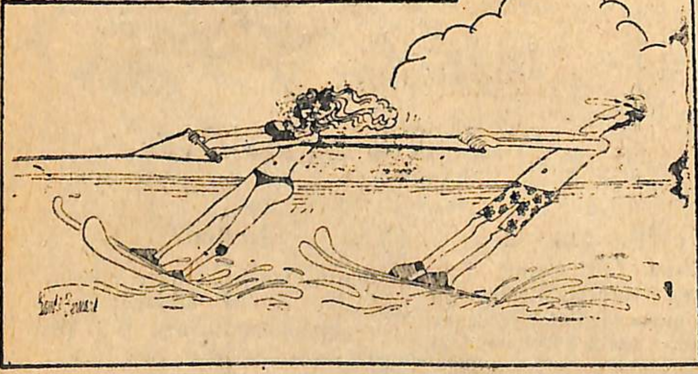
YAZISIZ

YAZISIZ

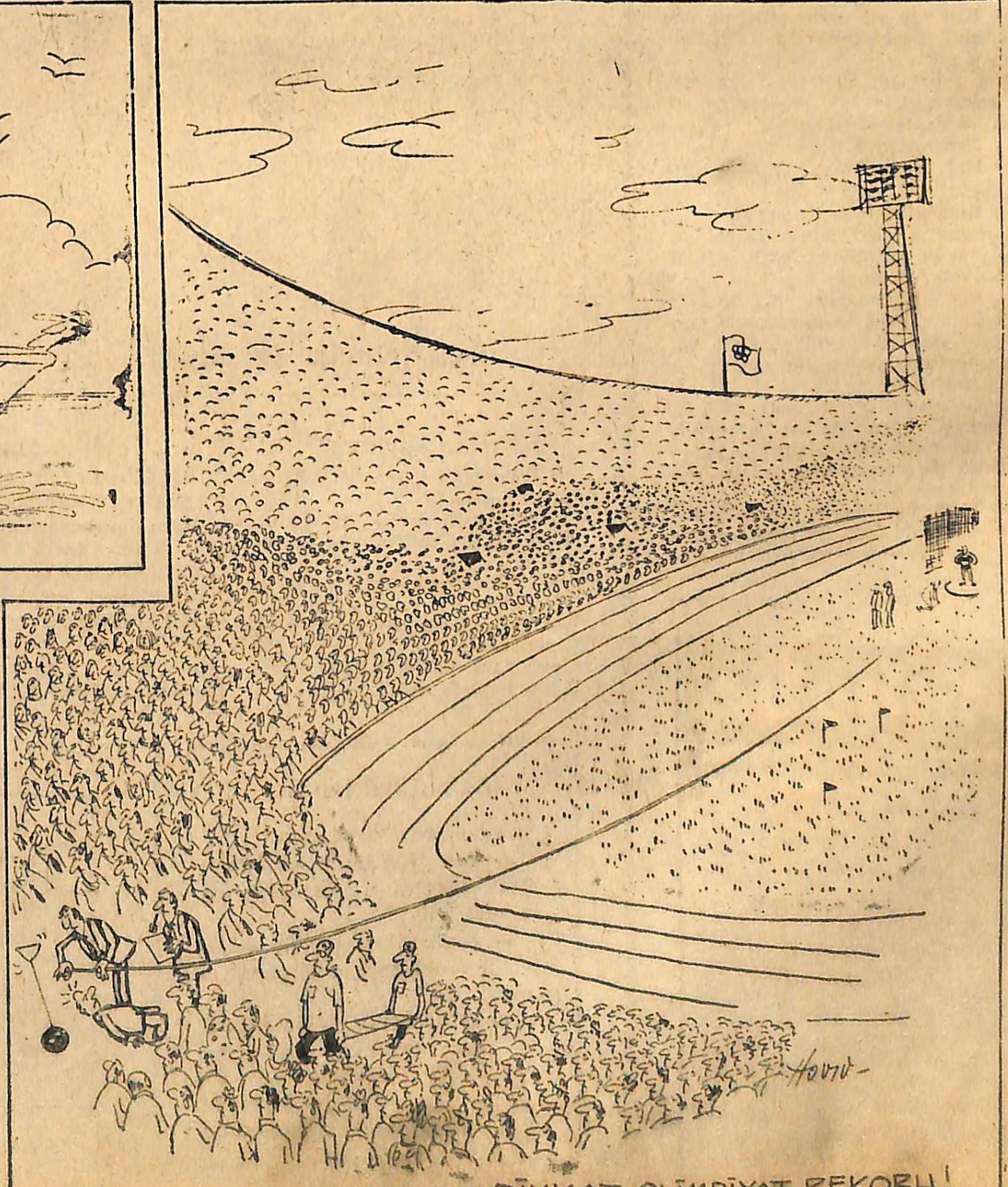
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

— DİKKAT, OLİMPİYAT REKORU!..

1972 YILINDA

9.5 MİLYON

TÜRK TİCARET BANKASI

(Ak. — 144)

Akbaba

Behçet Sertleşiyor

2

Kafa derler buna...

Nasıl hatırladım birdenbire?..
Şimdi kendime sormam lâzım...

Şimdiye dek yumuşak davrandın... Peki ne aldın Behçet?..

Hava!

O halde sertleş Behçet!

Ulan Şaban! Yedim seni!..

Öde lan borcunu!

ŞANGIIR

Bu gürültü ne?.. Ne oluyor ayol?..

Çarşamba pazarına çevirecegim yüzünü...

Gel bak!

İşte böyle!

Aaaaa!

ZEKİ

Hadi hoşçakal... Ben gidiyorum!..

İnşallah evdedir... alçak!

Behçet hızla sokağa fırladı...

Biraz sonra hiç beklemediği bir durumla karşılaştı.

Aman Allah!..

(Devamı var)